

FÖRKUNNARE AV KRISTI NÄRVARO

DAGNINGEN

Om I förbliven i mitt ord,
så skolen I förstå sanningen och
sanningen skall göra eder fria.

Joh. 8:32.

SEPTEMBER - OKTOBER 1959

Ärgång 23. Nr 7

Broder Aksel og str Dina Christensen, Slusemøllen, Ledere af den Aandlige Virksomhed paa Slusemøllen.

FRÅN DANMARK

Slusemøllen gennem cirka 100 Aar

Minder til Ære for Guds hellige Navn.

1865 blev br. Axel Christensens Bedstefader, (som var údlært i Møllebyggerfaget), antaget paa den daværende 800 Td. Land store Pumpestation. — Paa Møllen var indrettet Værkstæd — der var to Lærlinge, disse rejste senere til U. S. A. hvor de begge blev sande Kristne. 1904 kom den ene hjem paa Besøg og talte da med Frimodighed til Slægt og Venner om Frelsen i Kristus, og br. A:s Moder, som da var bodosiddende i Nærheden, havde et hørende Øre og tog imod Frelsen i Kristus, gennem (Frelsens Hær) — 1907 kom den anden hjem paa Besøg, og bragte den Evangeliets Sandhed, det Lys over Guds Ord, som er blevet saa værdifuldt for os. Nu begyndte Glædens Sol at skin-

ne, og Takken at stige op til den store kærlige Gud der sendte sin Søn til en Soning, ikke blot for v o r e Synder, men for h e l e V e r d e n s. — Br. A. Cs. Fader var e n, i enhver Henseende, sandhedskærlig og retskaffen Mand, der ikke i nogen Henseende lagde Hindringer i Vejen for sin Hustrus Tro, og denne Tro paa Guds rige Naade voksede fast i hendes Sind saa hun blev en meget alvorlig, gudhengen Kristen der ikke i nogen Maade leflede med Verden. — Med saadanne Forældre er det forstaaeligt at de to Børn, Axel og Karen, i en ung Alder søgte Samfund med Gud — men — som det saa ofte gaar. synes d e t som er udenfor Hjemmet at virke mere tiltrækkende end de daglige Indtryk. — Fætre og Kúsiner var tilsluttet "Indre Mission", og det er naturligt at unge Mænd søger sammen med jævnaldrende — saaledes blev det en Missionær Gud brugte som Redskab til at vise Axel Vejen til Kristi Kors. Antagelig skulle denne Lærdom til, for at der ikke skulle opstaa Snæversyn i Hjertet, men derimod en Værdsættelse af enhver sand Kristen som Gud kan bruge som sit Talerør, sin Tjener. Atter gaar vi nogle Aar frem og et nyt Hjem dannes paa Slusemøllen, hvor Br. A:s Bedstefader nu, paa Grund af Alder og Svaghed trak sig tilbage fra Arbejdet. Br. Axel og Søster Dina havde begge indviet sit Liv til at tjene Herren. — Verdenskrigen 1914 havde paa en meget dybtgaaende Maade vist at Bibelens Forudsigelser slog til, og at vi nu levede i "Endens Tid" — at Tiden var kort —. Dette Ægteskab blev derfor indgaaet med det inderlige Ønske at Hjemmet maatte blive til Velsignelse og til Opbyggelse for Venner, baade aandeligt og legemligt — og Slusemøllen, med sin fredelige Beliggenhed, omgivet af store Marker med Skov som Baggrund og Udsigt over Nr. Næraa Strand, synes at være udpeget af Gud netop til dette Formaal. Saa har da Guds naaderige Velsignelse hvilet over dette Sted gennem de mange Aar. Til Guds Navns Ære og Pris kan det fastslaaes at mange trætte Venner, som gennem Aarene søgte Hvile og Ro, fik Styrke igen. — Senere, da Kræfterne ikke mere slog til, til dette Arbejde, viste Gud atter sin Naade ved at aabne Vejen for en anden Glædes-Gerning, "Aarsstævnerne". — Vennerne kom fra nær og fjern for at takke og prise Herren for hans store Naade

i Erkendelsen af hans Sandhedsord om Genoprettelsens Tider — og — den dybtaalvorlige Sandhed: at Gud, gennem Evangelietiden vilde udtage et Folk for sit Navn, og at denne Tidsperiode, ifølge de Tidens Tegn Jesus Kristus sagde, vilde vise sig, nu snart vilde udløbe, og dermed ogsaa Lejligheden til et himmelsk Karld, til en aandelig Tilværelse med Kristus. — Det blev som en ubetinget Livsopgave for denne Br. og Søster at, trods al ufuldkommenhed, satt vidt muligt bruge deres Tid og Kræfter i Herrens Tjeneste, at være tro Husholdere over det Herren havde betroet dem.

Disse stævner har været til stor Glæde, og har bragt rig Velsignelse, og, ikke saa faa har ved Daaben symboliseret sin Indvielse til at tjene Herren. Der har ikke alene været dybt-alvorlige, hellige Stunder, men vi som har været med har følt at Guds Aand var iblandt os, og vi blev salvet med Glædens Olie, saa at Lovsangens Toner lød med en saadan Kraft og Varme at den endog kunde høres helt paa den anden Side Stranden. — Vennerne bringes herigennem en h j e r t e v a r m T a k, en særlig Tak til vore norske og svenske ogsaa tyske Venner der viste en saa stor Søskendekærlighed at de tog Udgifter og Besvær med den lange Rejse, for at vi kunde glæde os samman, saa Glædens og Takkens Bæger ikke alene blev fyldt, men blev overfyldt. Vi mindes med inderlig Tak de styrkende, vejledende og opmuntrende Ord, de skønne Sange — Musikken og Samværet. — I Sandhed — Gud lønner sine Tjenere rigeligt med aandelige Gaver, og naar disse Stævner hermed ophører at holdes paa Slusemøllen da er det med Vedmod ved Tanken om at vi ikke mere skal samles her. og: ”i fælles Kor, sende op vor Lovsang til Himlens Konge stor”. — Men — atter ser vi vor himmelske Faders naaderige Omsorg, idet han har lagt denne Gerning over i yngre og Stærkere Hænder, til to kære Venner som af hele deres Hjerter ønsker at tjene Herren, en Br. og Søster om hvem Jesu Ord til Natanael passer. (Joh. 1:48.) — Da hvert Stævne saa at sige har haft sin særlige Oplevelse med Herren kunde der blive meget at mindes — dog — eet vil vi særlig fremholde. Det var i Aaret 1943, under Besættelsen — vi havde alle glædet os meget til at samles, for nogles Vedkommende var Ferien fastlagt til denne

Tid, men en Maaned før taarnede der sig saa store Vanskeligheder op at alt synes umuligt. Paa Grund af Sabotage var her erklæret Undertagelsestilstand i hele Landet, hvilket bevirkede at der ikke maatte rejses med Banerne, ikke afholdes Møder, ikke være mere end fem Personer samlede i Hjemmene. Spørgsmaalet kom: "Var dette Stævne alligevel ikke efter Guds Vilje?" Vi lagde alt frem for Herren, vor Gud, han som havde hjulpet saa ofte før, og i Forvisning om att han vilde jævne alle Vanskeligheder fortsattes Forberedelserne, og Vennerne holdt sig rede til hurtig Afrejse, (eller Tilrejse) — og — 6 D a g e før Stævnet skulle holdes blev der givet Tilladelse til at rejse — faa Dage før blev det tilladt at holde s m a a Møder — to Dage før blev Bilerne frigivet saa vi kunde hente de svage — og s i d s t e Dag blev der givet Tilladelse til at være ude til Kl. 23. Saaledes var alle Hindringer fjernet i rette Tid — vor Tro prøvet — og vort Sind vendt i inderlig Taknemmelighed mod den store Gud der paa en saa haandgribelig Maade havde vist sin ophøjede Almagt, Kærlighed og Naade. Vi fik et Stævne saa rigt velsignet at det ikke kan beskrives, og som næppe vil blive glemt af de Venner som deltog, Herren og vor Frelseres store Navn være æret.

Slusemøllen er blevet gammel — dog ikke affældig — men den er ikke mere Hovedkraften i Pumpearbejdet idet der allerede 1925 blev indsat en stor Dieselmaskine, og i 1955 yderligere en El-drevet Maskine som nu for Størstedelen pumper Vandet bort fra det nu cirka 2000 Td. Land store Areal der er indvundet fra Havet. — Der er yderligere Planer om at Nr. Særaa Strand ogsaa skal inddæmmes — dermed vil Skønheden og Stilheden forsvinde fra dette fredfulde Sted. — — Slægt gaar. — og Slægt kommer, og dermed ogsaa nye Tilstande — kun den almægtige Gud og hans Sandhedsord staar urokkelig fast gennem alle Tider, og hans Plan vil naa sin Fuldendelse ved Jesus Kristus, vor Herre.

Gud ske Tak og Pris for hans dyrebare Løfter, Langmodighed, Naade og Kærlighed.

Søster Dina.

Det sidste stævne på Slusemøllen

Aar 1959

I løbet af lørdag d. 1. august samledes, under stor gensynsglæde Venner fra fjern og nær på Slusemøllen.

Efter aftensmåltidet ledede vor svenske br. Einar Dominique et vidnesbyrdsnöde, og går ud fra 2. Kor. 6: 12 & 7:1 om at give plads for brödrene i vore hjerter, altså broderkaerligheden, som han selv i rigt mål har mödt overalt på sine rejser, både i Danmark, Sverige og ikke mindst blandt brödre og söstre i Finland. Br. Einar sluttede med et, Gud velsigne Jer alle.

Br. Fredrik Jörgensen, Odense, talte derefter meget bevaaget om den glæde det er atter at mödes. Han mindede os om den kaerlighed hvormed Kristus först elskede os, og bad os altid vaere taknemmelig for alt hvad Gud har gjort for os. Derefter sang vi nr 117 i Daggry-Sange: "Kaere Jesus, tag mit Hjerte."

Br. Lögstrup, Viborg, talte ligeledes om ham, der er kaerlighed, Jesus, der var uden plet og lyde og dog led döden for vor skyld. Han talte om den enhed der burde råde blandt brödrene. Om også der i det små kunne vaere uenighed, så må vi dog altid vaere enige i grundlaeren og et i Kristus og ham korsfaestet.

Br. Lögstrup rettede derefter en inderlig tak til br. Aksel og str. Dina for deres kaerlighed og de kraefter, de for vennernas skyld havde ofret ved dette stævne, det stævne der jo nok ville blive det sidste på Slusemøllen.

Söster Olga Olsen, København, rettede en tak til Herren med håb og bönen om hans velsignelse over stedet.

Søster Gertrud Swenne, Stockholm, takkede Gud og vennerne, disse søstre og brødre, der for hende var blevet langt mere værd end den kødelige familie.

Derefter sang vi nr 184: "Skulde ej mit Hjerte juble."

Br. Herman Larsen, København, talte kort og spurgte til vennernes befindende, ikke det kødelige, men det åndelige. Han udtalte sin glæde over imellen vennerna at möde nogle, han ikke længe havde set, Dette, at vi igen kunne mødes, var for ham et bevis for, at vi stadig vandrer fremad i samme spor.

Søster Jenny Henriksen, Silkeborg, var en blandt de mange, der den aften aflagde et vidnesbyrd. Hun håbede at vi altid, på den ene eller anden måde måtte komme sammen, og at hun selv, med Guds hjælp ønskede at give sine kraefter i tjenesten for vennerne. Hun mindedes den glæde og trøst hun år efter år havde hentet på Slusemøllen.

Det var, som br. Herman Larsen så rammende sagde, en taknemligheds ånd der rådede på Möllen den aften.

Mødet sluttede med bøn og sang nr 202: "Tak, Frelser, for den Aand." Og med dens toner i vore hjerter gik vi hver til sit for at samle kraefter til den fölgende dag, söndagen, hvor stævnet for alvor skulle begynde.

Söndag den 2 august om morgenen samledes vi udenfor teltet og sang morgensang. Det var ett dejligt vejr. Efter flere gråvejrskage smilede solen fra en næsten skyfri himmel.

Br. Herman Larsen gennem går ved morgenbordet dagens Manna-text, Salme 95: 6 og ledede i bøn.

Formiddagens møde kl. 10.00 indledes med sang nr 20 "Det er så godt at samles."

Br. Aksel Christensen, Slusemøllen, byder velkommen med Fil. 2:5, om att vi i dag måtte arbejde frem til at eje, det samme sindelag som også var i JESUS KRISTUS.

Lad os søge at vise et mildt, villigt og modtageligt sind, så vi siden må kunne sige, at dette konvent ikke blot var det sidste, men også, det bedste. Broder Aksel mindede os også om de brødre og søstre, i alt 8, som siden sidste stævne var gået bort.

Foto over Deltagere i det sidste Stævne paa Slusemøllen, August 1959.

Derefter sang vi en ny stævnensang, — "Sion, du Guds stad."

Broder Lögstrup var næste taler ved formiddagens møde, men først sang vi dog nr 26: "Du lille skare".

Broder Lögstrup taler om det himmelske hjem hvortil Jesus viser vej. Han inprenter os at være lydige som Abraham var, da han fik bud om at gå fra sin faders hus til det land Gud ville give ham. (1 Mos. 12: 1—3). På grund af Abrahams tro og lydighed blev det ham forjættet, at i ham og hans sæd skulle alle jordens slægter velsignes. På samme måde må vi eje og bevare Abrahams tros lydighed og gå den vej Jesus anviser os. Lad os aldrig tvivle om Guds løfter, og kommer tvivlen, så lad os sige som Jesus: "Vig bag mig Satan." Broder Lögstrup talte også om Gud Jehovas ledelse, således, at enhver der søger skal finde, og enhver der banker, for ham skal der lukkes op, og igennem dette at kende Sandheden og Guds kærlighed, må vi opflamme hinanden til gode gerninger og til hjælpsomhed mod vor

naeste. Er vi af Sandheden og i Guds kaerlighed, er vi allerede opstaet fra Adams doed, nemlig blevet levendegjort ved troen. Vi ma tro alt hvad der staar skrevet i Guds ord, om ogsaa vi ikke forstaar og fatter. alt nu, sa ved vi, at alle Guds lofter vil blive opfyldt. Den dag vil komme, da der ingen doed skal vaere, ej heller krig, ej heller pine o. s. v. Broder Lögstrup minder os om den kamp de kristne ma fore, ikke mod koed og blod som Paulus siger i Efes. 6: 10—18 mod Ondskabens Aandemagter i det himmelske." Lad os derfor komme sammen og altid soege hen til Grundvolden, som er Kristus.

Mødet sluttede med böen og sang nr 45: "Giv mig den tro, som svigter ej."

Broder Aksel og broder Einar laeser breve og hilsener fra venner, der pa grund af svagt helbred ikke kunne vaere til stede ved staevenet.

Derefter var der spisepause, middagshvile og private samtaler mellem venner indtil det naeste møde.

Dette møde begynder kl. 15.00. Da tre venner ønskede at symbolisere deres fulde indvielse til at følge "Lammet", hvor det gaar, ved en nedsaenkelse eller begravelse i vand kom dette møde til at dreje sig om Dåben. Broder Einar Dominique indleder mødet, og siden sang vi nr. 97, "Jeg har valgt at følge Jesus," Derefter holdt br. Einar dåbstalen og trak linier op alvorligt og indtraengende. Ikke alene blev det til alvorlig prøvelse for de tre kaere søskende, der nu ønskede at give til kende deres hjertes og viljes fulde overgivelse til at gøre Guds vilje, men for alle tilstedevaerende venner, der måske for mange år siden havde iagttaget dette symbol, blev der lejlighed til at prøve om hjertet stadig var i den offerviede og offervillige tilstand. De tre venner var en yngre broder fra Odense, en Søster fra Viborg og en søster fra København. Broder Einar slog fast, at det aldrig bliver for sent at indvie sig til Kristus, men at hjertets indvielse er af langt større betydning og må gå forud for vanddåben. Kunne man så ikke nøjes med hjertets indvielse? Nej, Jesus selv lod sig døbe, og Bibelen laerer, at alle der kommer til troen bør lade sig døbe. Apg. G. 8: 29—40 taler om Filip og hofmanden. Vi ser der at Guds Ånd har en dynamisk kraft, der skulle ikke lange tider til at omvende

hofmanden. Så snart et menneske af hjertet er indviet til Gud, er det ret at vise brødrene sin indvielse ved den symbolske dåb. Broder Einar mindede os også om den betydning dåben har efter Rom. 6: 2, hvor Paulus siger: "Eller vide I ikke, at vi, saa mange som bleve døbte til Kristus Jesus, bleve døbte til hans Død? Og han siger videre i vers 4: "Vi bleve altsaa begravne med ham ved Daaben til Døden, for at, ligesom Kristus blev oprejst fra de døde ved Faderens Herlighed, saaledes også vi skulle vandre i et nyt Levned." —

Efter br. Einars tale sang vi nr 110: "Jesus, jeg mit alt har ofret." Derefter gik vi alle til dåbstedet, dog forinden talte br. Herman meget indtraengende og bevaegt til de tre, og det blev samtidig en højtidelig stund for os alle.

Broder Aksel døbte så de tre kaere venner til Kristus. Det var i Sandhed en gribende, hellig og dybt alvorlig stund. Vid dåbstedet sang vi også mange Sange.

Aftenmødet kl. 19.00 blev indledet med sangen "Jeg har hørt om en stad i det høje" og nr 80: "Hvor skønt det søskenbånd dog er."

Broder Herman Larsen leder dette møde og læser først en hjertelig hilsen fra str Helga Olsen, København. Derefter tager han tanker fra Aab. 14, der hvor Jesus omtales som Lammet, der står på Sions bjerg, det Lam, der blev peget hen til da Gud sagde til Eva, at hendes sæd skulle knuse slangens hoved. Vi ved at Kristus var denne sæd. Abrahams elskede søn Isak blev et forbillide på Jesus. Abraham blev således et billede på vor Fader, den kærlige Fader i Himmelen, som senere gav sin elskede Søn, Jesus, som et offer, for at enhver der tror på ham, ikke skal fortabes, men have det evige liv. Ligesom påskelammet for Israel først blev til frelse for de førstefødde, og senere for hele Israel, således også med det modbillelige lam, Kristus, hvis offer først vil blive menigheden til frelse og derefter til frelse for hele Verden. Så godt er dette budskab, og dog, som Esajas siger i kap. 53: 1: "Hvo troede det, vi hørte, for hvem aabenbarades Herrens Arm." Ja, kun få fatter nu i tiden den store Sandhed, at Lammet blev slagtet for hele Verdens skyld. Der er den egenskab hos får og lam, at de af naturen søger de lave steder, søger dalene. På samme måde

steg Jesus ned til det lave og ydmygede sig indtil korsdøden. Derfor har Faderen højt ophøjet ham over alt og alle således, at Kristus nu står som Lammet på Sions bjerg.

Efter broder Hermans foredrag sang vi nr 230: "Zion staar af Gud beskyttet." Aftenen sluttede med bøn og megen sang, både solo og fælles. Mon ikke alle følte, at denne første stævnedag havde været en velsignelserig dag?

Mandag den 3. August. Første mødet kl. 10.00 holdes af br. Hasselgaard, København, der begyndte med bøn. Derefter sang vi nr. 43: "Genløst. Genløst", og "Genløst" var også titelen på det foredrag, som br. Hasselgaard holdt. Han sagde:

En forudsætning for at kunne forstå genløsningen, er at man tager alt med i Bibelen og ikke udelader det mindste, men anerkender at Guds ord er Sandhed. (Joh. 17: 17). Et må vi dog huske, "at ingen Profeti i Skriften beror på egen Tydning". (2 Peter 1: 20). Mange har sagt, at Bibelen er som en gammel violin, på hvilken man kan spille enhver melodi, men sådanne melodier er falske. Vi skal synge den nye sang, thi alle Herrens ord er sande. (Josua 23: 14 og Josua 24: 15 og 2 Tim. 3: 15—17). Gud skabte mennesket i sit billede og blæste ånde i dets naese, og mennesket blev en levende sjæl. Der er dog en stor forskel hvis man f. eks. siger: "Du er en ko, eller Du har en ko." Altså blev mennesket en levende sjæl, det var fuldkomment og havde sin fulde frihed. I dag råber menneskene på frihed og aner ikke hvad frihed dog er. De kristne derimod er blevet frigjorte ved Sandheden og har derved frihed til at forkynde ordet for sin naeste. Som vi ved misbrugte Adam sin frihed. Han syndede og blev dødsdømt, og med ham hele slægten. Guds retfaerdige lov er liv for liv. Adam var fuldkommen da han syndede, og for ret at løse Adam og hans slægt fra døden, måtte altså et andet fuldkommet menneske tage den straf på sig, og således løskøbe dem alle. (1 Kor. 15: 21—22). Dette offer nedlagde Jesus frivilligt. (Hebr. 10: 5—7). Lad os derfor inderligt og fast sætte vor lid til Kristus og aldrig tvivle, som Peter tvivlede, da han som Jesus ville gå på vandet. Men idet han så på de høje bølger, blev han bange og mistede

troen og råbte: "Herre, frels mig", og Jesus siger bebrejdende, i det han griber Peter: "Du lidet troende, hvorfor tvivlede Du."

Broder Hasselgaard kommer i sin tale ind på lignelsen om den tro og kloge tjener og slår kraftigt fast, at br. Russell var denne tjener. Det var ham Gud brugte til at klarlægge alle de store sandheder, hvoraf Genløsningen var den største. Om også broder Russell tog fejl i mindre væsentlige ting, så byggede han på Grundvolden. Lad os alle gøre ligeså. Grundvolden er Kristus, vor Genløser, ham der nu er højt ophøjet over alle Ting. (Efes. 1: 20—23).

Efter foredraget sang vi nr 98: "Jeg jubler, naar jeg taenker paa." Siden læser broder Aksel hilsener fra venner.

Derefter middagspause.

Eftermiddagens møde kl. 15.00 ledes af broder Aksel. Vi sang først nr 1: "Alene i Haab til Gud". Derefter sang broder Einar den dejlige sang "Ej sølvet, ej gullet har bragt mig min frelse." Siden læste br. Aksel et foredrag i brevform, sendt til stævnet fra vor tyske broder Rolf Hagelstein.

Broder Hagelstein glæder sig ved mindet om de møder og stævner han selv har oplevet på Slusemøllen og ønsker om han dog kunna

Herman Larsen
Redaktør for Daggry
og Leder af Sandhedens
Forkyndelse i
Danmark.

Joh. Hasselgaard
En frimodig og stærk
Forkynder af Sandheden.

Carl Lüttichau
En gammel, højt vurderet og elsket Adelsmand i dobbelt Betydning. Han døde 8 Jan. 1955 i Hjørring.

vaere blandt vennerne dér, idet han er forvisset om, at Guds Ånd er over disse sammenkomster. I den tid han kom der ofte blev han for alvor klar over, at hans plads var blandt disse venner. Vi vil give Herrens navn aere og altid værdsætte sandheden. Der er talt meget om Kristi komme, ikke blot for os, men for hele slægten. Det er Sandheden, at Gud gav sin Søn for hele verden. Vi tror ikke, som mange gør, at mennesker skal pines i et helvede. Det er at tale uret om Gud. Vi husker hvordan Herren sagde om Jobs venner: "De har talt uret om mig." Lad os aldrig tale dårligt om Gud, men huske på hvor glade vi blev, da vi lærte Guds retfærdighed at kende. Lad os derfor rense os selv for at blive dygtige tjenere for ham i Genoprettelsen, og lad salmistens ord gælde for os: "Herre, i Dit navn glæder jeg mig den ganske dag." Vi må tale om Guds kærlighed, som han har åbenbaret gennem sin Søn, i ham vil Gud sammanfatte alt i Himlen og på Jorden. Den tid kommer da Verden gennem radio og fjernsyn skal modtage bud och retvisning fra Herrens repræsentanter i Jerusalem. Vi kender jo Guds urokkelige vilje, at velsigne alle jordens slægter i Abrahams sæd, og Paulus siger: "Er vi Abrahams barn, då er vi også Arvinger ifølge forjaettelsen." Altså fremgår det klart, at der er en skare der velsigner, og en der velsignes. Herren sagde til Moses: "Du skal hellige mig alt førstefødte af Israel. Dette var forbilledligt. Således er der også nu en førstegrøde, der er helliget Gud. Mange er kaldede, men få er udvalgte. Denne udvælgelse var bestemt for Israel, men da nu Israel var utro, gik budskabet ud til hedningerne, men vi ved, at det var udelukkende af nåde. Den der altså vil rose sig, skal rose sig af at han har forstand till at kende Gud. Lad ingen dårlig tale udgå af din mund, men lad os styrke vore medsøskende i deres hellige tro, og tænke på alt hvad der er godt. Kristus er vort forbilledede, lad os følge i hans fodspor så vi Sandheden tro må vokse op til vort hoved Kristus.

Vi sang derefter nr 181: "Send ud dit Lys, din Sandhed, Gud." Dette møde sluttede med mange gode vidnesbyrd. Br. Arne, der var ny, og for første gang var til Staevnet, talte om den kærlighedens Ånd han her havde mødt blandt vennerne og om Guds kærlighed

han havde mødt i sangen: ”Med undren på Golgatha stod jeg og saa i Guds kaerlighed ind.” (Nr 134 i Daggrø Sange). Han bad os alle bede for sig, om han dog måtte finde ind til den store og dybe Sandhed. Efter dette gribende vidnesbyrd rejste alle sig op, og broder Einar bad Herren hjaelpe og bønhøre br. Arne.

Vid mandagens aftenmøde talte broder Hjalmar Olesen, Århus. Han bad os synge nr 166: ”Oh, fyld du med din Naade rig, mit Sind.” Det var en sang han holdt meget af og som han ofte sang, da han var på Møllen for 40 år siden. Br. Hjalmar sagde: ”Jeg takker og glæder mig over igen at vaere blandt gamle venner, efter at jeg længe har vaeret i ørkenen.”

Vort emne er ”Israels to huse. — (Es. 8: 14—18). Der er to huse, eet af sønner og eet af tjenere. Jacobs hus er et billede på det kødelige. Israels hus er et billede på det åndelige. Jacobs afkom skulle blive som jordens støv. (1 Mos. 28: 14). Isak, der var et billede på Kristus, og var løftets sæd, blev forjættet at hans afkom skulle blive som himlens stjerner. (1 Mos. 26: 4). Der er fire skarer, to himmelske skarer, Israels hus. Rakel byggede den lille hjord. Lea byggede den store skare. Navnet Lea betyder traet. Vi ved hvorledes den store skare går traet og må have deres klaeder tvættet i Lammets blod. Bilka og Zilpa, (1 Mos. 30: 3 og 9) byggede de to jordiske skarer. Disse to var traekvender, de byggede Jacobs hus. Ikke mange fatter disse ting, kun dem der har deres forstands øjne opladte. Det er dem som Aposteln Johannes kalder *os*. (Joh. 2: 19). Hvem er disse *os*? Det er *os*. Herrens Engle slår lejr om *os* og beskytter dem der elsker ham. Alle hans hellige er i hans haender. (5 Mos. 33: 3). Og ingen kan rive dem ud af hans hånd. (Rom. 8: 38—39). Ingen kan altså rive Dig ud af Guds hånd. Ingen kan gøre det uden Du selv, for Du har stadig Din frie Vilje. Dit hjerte har Du givet Gud, men ikke Din vilje. (Ordspr. 23: 26). Jesus havde også til det sidste sin frie Vilje, og magt til at bruge den som han ville. (Joh. 10: 18). Alle dem Gud vil bruge bliver også prøvet. Vi kan kalde det en laeretid. Jesu laeretid begyndte for meget længe siden og endte på Golgatha. Han var den første fød-

te af al skabningen. Langt tilbage i Urtiden var Jesus hos sin Fader og var hans glæde dag for dag. (Ordspr. 8: 23—30). Men han måtte herved for at prøves til det yderste. På samme måde med Josef. Så længe han gik hjemme hos sin fader og blev kaelet om og beskyttet, kunne Gud ikke bruge ham. Han måtte hjemmefra ud at prøves. Høsten er kommet og tiden er nær hvor ugraasset skal opbraendes, og hveden samles i lade. Laden er Sara-Pagten. Abraham (Gud) er vor fader og Sara vor moder. (Es 51: 2 & Salme 50: 5). Lige som Josef ikke skammede sig ved sine brødre, således skammer Jesus sig heller ikke ved sine brødre. (Hebr. 2: 11). Men vi må lade Gud forme os, at det kan kendes, at vi er Guds Børn. — Bibelen taler mange steder om de fire skarer. Fra Eden udsprang en Flod, der delte sig i fire dele. (1 Mos. 2: 10—14). De to løb mod deres natur opad omkring landet med de aedle metaller, (den lille Hjord og den store Skare). De andre to grene løber ud i havet. (Menneskehavet). Den første af de to jordiske skarer blev udtaget fra Abels tid, (Abel ofrede et lam) og til Johannes tid. Det er dem der vil blive Fyrster på jorden. Den anden Skare er menneskeslaegten der velsignes. De to himmelske Skarer er bruden og brudepigerne. (Salme 45: 14—16). Abrahams tjener drog ud efter en brud til Isak, og der var dette saerlige, at der blandt brudepigerne som fulgte bruden Rebekka befandt sig hendes amme . . . Josef fik to sønner før hungersnöden, på samme måde får også Jesus to Skarer før Harmageddon. Jacob velsignede Josefs to Søner, men han krydsede sine haender således, at højre hånd blev lagt på den mindstes hoved. Han fik derved den største velsignelse. Også Levis stamme er et billede på de to himmelske Skarer. Nogle gjorde praestetjeneste i det hellige. Andre tjente ved Äbenbaringsteltet, men ingen af dem fik arvelod i landet. Vi kan ikke på nogen måde tænke os til hvor skönt der er i himmelen. Lad os prøve at forestille os Adam. Efter at han en tid havde vaeret ene i Eden, gav hans fader ham Eva. Hvor må han ikke have vaeret både glad og stolt ved at vise hende rundt i denne skønne Have. Mon ikke Jesus, når han får sin brud hjem, på samme måde vil vaere lykkelig, og stolt vise frem alle sine Faders himmelske Skatte?

Br. Aksel ved Bilen, der under mange Aar har tjent Herren og hans Venner i Sandhedens Tjeneste. Bagved er Indgang til Møde stedet og bagest Møllen.

Efter at vennerne efter foredraget havde imellem sig udvekslet tanker, sang vi Aftensang og gik hver til sit.

Tisdag den 4 august. Mødet kl. 10.00 indledes med Bøn og sang nr 13: "Den store Mester kommer". Derefter sang str. og br. Mortensen fra Viborg en dejlig duettsang: "Du evige klippe". (Nr 24).

Br. Einar Dominique er formiddagens taler og emnet er: "När Jesus kommer", Br. Einar gik ud fra 2 Petr. 1: 19 og fremholdt, at

det er den kristnes pligt at studere det profetiska ord, så att vi ikke lade os fange af al den Vildfarelse, der kommer nu i Endens tid, som vi nu lever ud i. Står vi i et ret forhold til Jesus, må vi elske ham og føle at han er i os. I 2 Kor. 13: 5 siger Paulus: "Ransager eder selv, om I ere i Troen, prøver eder selv. Eller erkende I ikke om eder selv, at Jesus Kristus er i eder? ellers ere I udygtige." Der siges at vi må ikke bygge vor tro på følelser, og det er rigtigt. Vi bør bygge vor Tro på den sande grundvold, som er Jesus Kristus. Men føler vi ikke salighed i hjertet, er vor Tro inte vaerd. (Rom. 5: 5). "Guds kærlighed er udøst i vore Hjerter ved den Helligaand, som blev given os." Den går som en levende strøm fra himlen ind in i vore hjerter, og siden går den ud til vore medvandrere, naboer, slaegt ja, alle fjern og naer. Har vi ikke vort hjerte fyldt af Guds Änd, har vi det fyldt af andre Ting, for hjertet kan ikke vaere tomt. Hele vort vaesen må altså utdstrale noget af Guds Änd. Vi kan dog ikke bare tage imod. Gör vi det, får vi til sidst forstoppelse, nej, vi må give det gode ud til andre. Da blir det som Jesus sagde i Joh. 7: 38: "Den, som tror paa mig, af hans Liv skal der, som Skriften har sagt, flyde levende Vandströmme." Den kristne må altid have Guds fulde rustning på, "for at kunne holde stand mod Djaevelens snedige Anløb." (Efes. 6: 11). Om vi kunne huske dette, da skulle Satan aldrig kunne besejre os. Jesu disciple har altid laengtes efter hans tilbagekomst. I Hebr. 11:1 kapitel tales der om de gamle Patriarker, hvordan de forventede opfyldelsen af Forjaetelserne. Laenges vi efter Jesu Aabenbarelse? Og elsker vi hans Aabenbarelse? Det er meget vigtigt, thi vi laeser i 2 Tim. 4: 7—8 Pauli ord til Timotheus (sit elskede Barn kap. 1 vers 2).

"Jeg har stridt den gode Strid, fuldkommet Løbet og bevaeret Troen. I övrigt henligger Retfaerdighedens Krans til mig, hvilken Herren, den retfaerdige Dommer, skal give mig paa hin Dag, og ikke alene mig, *men ogsaa alle dem, som have elsket hans Aabenbarelse.*" I den svenske Bibel står det "som elsket hans Tilkommelse" i stedet for "Aabenbarelse". Jesu Tilbagekomst har en meget fremstående plads i Bibelen. Det påståes at N. T. taler om dette Emne på mer end 300 steder. Ja, det kan med rette siges, at enhver vigtig udtalelse i N. T.

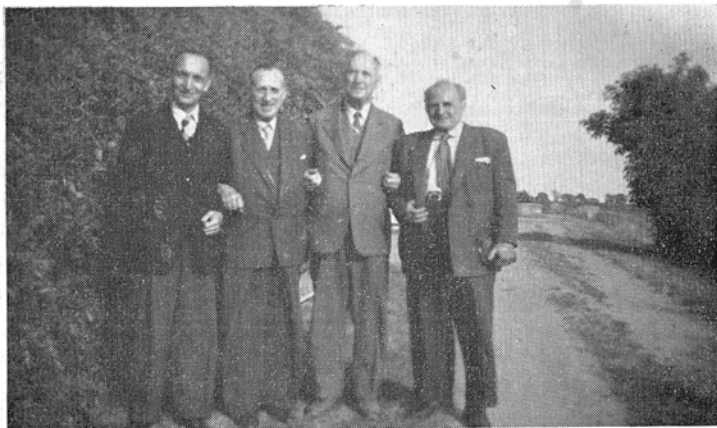
hører på nogen måde sammen med Kristi tilbagekomst. Dette er jo et bevis for, at det er en meget vigtig Ting. Og årsagen er den som Jesus siger i Luk. 21: 28: "Eders Forløsning stunder til." Ja, der vil blive store forandringer på jorden når Jesus kommer tilbage. Bibelen taler om store katastrofer. I 2 Peter 3:e kapitel taler Peter derom og i forbindelse dermed siger han i vers 11:

"Efterdi da alt dette opløses, hvor bør I da ikke faerdes i hellig vandel og Gudsfrygt?" I den svenske Bibel står der: Hvordan bør i da ikke vaere? Ja, hvordan burde vi ikke vaere? Men hvordan er vi? Jeg tror ikke at apostelen Peter mente at vi skulle stride mod hinanden om de forskellige tolkninger i Bibelen, om den som har den rette Laere, om hvilket Samfund eller Kirke som er den rette etc. Men der skal komme en dag, da Kampen er sluttet, da den traette kæmpedo blir hjemkaldt og arbejderen får "hvile fra deres Møje." (Aab. 14: 13). Da skal Guds Hellige Ånd gennemstrømme hele vort vaesen. Til sidst vil jeg minde om Pauli ord i Fil. 3: 20: "Thi vort Borgerskab er i Himlene, hvorfra vi ogsaa forvente som Frelser den Herre Jesus Kristus, der skal forvandle vort fornedreles-Legeme til at blive lige dannet med hans Herligheds-Legeme, efter den Kraft, ved hvilken han ogsaa kan underlaegge sig alle Ting." Da er vor Frelse fuldkommen. Nu ere vi frelste kun i Haabet. (Rom. 8: 24). Vi ser at Dagen naermer sig, og vi ved, at når det onde skal forsvinde, sker det ikke uden smerte. I 2 Peter 3: 12 tales de om "at fremskynde Guds Dags Tilkommelse. Hvordan kan vi fremskynde den Dag? Jo, en Ting kan vi gøre. Jesus siger i Joh. 13: 34: "Jeg giver eder en ny Befaling, at I skulle elske hverandre, at ligesom jeg elsked eder, skulle ogsaa I elske hverandre." Det er denne Befaling vi må prøve på at lyde. Kaerligheden er altså kendetegnet på Jesu disciple. Kaerligheden er det vigtigste, det er den der skal bestå ind i evigheden. Der er så mange kristne der er indenfor den ene eller den anden sekt og hver bygger de en mur op omkring sig. Sådan bør det ikke vaere. Kristus er jo ikke delt. Man kan have hovedet fuld af kundskab, men har vi ikke Kaerlighed, hjælper Kundskaben os ikke. Lad os huske, at alt hvad vi har fået er af Nåde.

Efter broder Einars föredrag sang vi nr 15: "Der er endnu en Sabatsro tilbage for Herrens Folk." Därefter vidnesbyrd og tilsidst sangen nr 98: "Jeg jubler, naar jeg taenker paa den Glaede, Fred og Ro, som efter Striden jeg skal faa, om Gud jeg bliver tro."

Efter middag og en kaffepause taler br. Hasselgaard. Mødet begynder med sang nr. 216: "Vi samles her en Skare, paa Vej til samme Hjem." Br. Aksel leder os i bøn, og vi synger derefter sang nr 40: "Forvirring og Jammer rundt om mig der er."

Broder Hasselgaard holdt derefter et foredrag med titelen: Menneskesønnens dage. Br. H. sagde blandt andet: "Satan er en Løgner og Løgnens Fader." (Joh. 8: 44). Den første løgn han hviskede til Eva var denne: "I skal ingenlunde dø." (1 Mos. 3:4). Men Gud havde sagt: "Den Dag du spiser af Traet til Kundskab skal du visselig dø." 1 Mos. 2: 17. — Da nu mennesket alligevel døde på den dag Gud havde sagt, (een dag er for Herren som tusind år, — Adam blev 930 år), så måtte Satan finde på noget for at fastholde sin første løgn. Han fik så menneskene til at tro, at de var i besiddelse af en udødelig sjæl, så når de døde var de i virkeligheden mere levende end nogen sinde. Det var faktisk kun legement der forgik, medens deres sjæle enten gik til Gud eller et andet sted hen. Den løgn holder Satan stadig ved lige, langt de fleste tror på en udødelig sjæl. Sandheden er den, at når mennesket dør, er det fuldstændig dødt. Der er intet liv i dødsriget. Gud gav dog allerede ved domsafsigelsen mennesket et håb i det Gud sagde til Slangen, at kvindens saed skulle knuse dens hoved. Mange har set hen til denne Saed, som er Kristus, Jesus sagde: "Abraham eders Fader, frydede sig til at se min Dag, og han saa den og glaedede, sig" (Joh. 8: 56). Det må være en bestemt Dag Jesus her taler om. Luk. 17: 26—30 taler om Menneskesønnens Dage. Der er mange der mener, at ved Verdens Ende skal Jorden bogstavelig braendes op. Adventisterne bl. a. tror, at Jesus ved sit andet komme vil tage alle de hellige til sig, hvorefter Jorden skal opbraendes og ligge øde i 1000 år. Men lad os se hvad Bibelen siger. I 2 Peter 3: 7—12 tales der om, at "de nuværende Himle og Jorden holdes ved det samme Ord i Forvaring til Ild, i det de bevares til de ugudelige

Fire Nationer repræsenterede ved Stævnet på Slusemøllen 31/7—5/8 1956. Fra venstre til højre: Rolf Haglestein, Tyskland, Herman Larsen, Danmark, Einar Dominique, Sverige, Sergej Woskresensky Rusland.

Menneskers Doms og Undergagns Dag.” Jamen så ser det jo ud til at Jorden skal brændes op? Men Himlen er jo også nævnt. Skal den også opbrændes? Hvad så med de Hellige, Menigheden, som Jesus kommer for at tage til sig, hvor skal de være? Nej, det kan ikke være de bogstavelige Himle og Jorden, men de symbolske, systemerne. I Zefanias 1: 14, 18 og 3: 8 tales om Guds Nidkærheds ild der skal fortaere Jorden. Det er altså heller ingen bogstavelig ild, men Gud vil rense Himlen og Jorden for al ugudelighed. Selve Jorden skal ikke rokkes. (Salme 104: 5 og 102: 26). ”Menneskesønnen kom for at søge og frelse det fortabte”. (Luk. 19: 10). Hans prøve betød enten frelse eller udslættelse for hele Slægten, men for vor skyld tømte han den kalk hans Fader havde givet ham, ”og saaledes, endskønt han var Søn, lærte Lydighed af det, han led.” (Hebr. 5: 8). Når vi har modtaget et godt budskab, må vi ikke pakke vort talent ind og gemme det for os selv. Den der gør det, går dog ikke evigt tortabt, men han eller hun går glip af den høje Løn. Derimod, hvis

Gud ser at det er vort inderste ønske at gøre Guds vilje, likesom Jesus gjorde, så er der håb om at modtage den store belønning, at vaere med Jesus i den første opstandelse. Herrens første gerning, ved sin tilbagekomst var at give lys og lukke Bibelen op, men nogle ønsker ikke at vedkende sig dette Lys. Ja, de kan ikke engang se så stort et Tegn som Jødernes tilbagekomst til Palaestina. Der er blandt andre sådanne, som endog formaster sig til at baere Guds navn — ”Jehovas Vidner”. Det er de samme der baerer Dyrets billede, dem der fører krig mod de hellige. (Aab. 13: 4—7). Men lad os ikke give op, om også vi spottes og kun få vil høre vort gode budskab. Har vi først smagt Guds gode ord og den kommende Verdens kraefter, så lad os ikke vende os om som Lots hustru gjorde og blev forstenet. For sådanne er der ingen Vej tilbage. (Hebr. 10: 26). — Gud udtager i denne Tidsalder en lille Skare. De første af disse var Jøder. Jesus kalder (i Luk. 12: 32) disse en lille Hjord, det er dem, der sammen med Jesus og skal velsigne alle Jordens slægter igennem de tusinde år. Denne lille Hjord er efter Jesu tid taget ud af hedningerne.

Eftermiddagens møde sluttede med Sang nr 26: ”Du lille Skare, som fremad staevner, ad Ørkenvejen, til Himlens Hjem, oh, frygt kun ikke, hvor lidt du evner, du snart skal skue Jerusalem.”

Aftenmødet kl. 19.00, som br. Hjalmar Olsen ledede og hvis Emne var ”Tro og Troen”, begyndte med sang nr 45: ”Giv mig den Tro, som svigter ej i Modgangs haarde Tid.” — *Tro og Troen* er et vidt begreb. Tro er der nok af, men det N. T. taler om er en ganske bestemt Tro — om Troen. Mange folk siger, at det er ligemeget hvad vej vi går til Himmelen, men da jeg fik br. Russells bøger, blev det for mig noget ganske andet, — noget nyt, — så nu fik jeg travlt med at komme ud med tasken for at fortælle andre hvad jeg selv havde fået. Det fremgår af Bibelen, at der findes to slags Tro. I Hebr. 11 læser vi om en bestemt Tro som begynder fra Abel og varer helt op til Jesu tid. Det var en Tro som alle fortidens Troshelte besad, og som fik dem til at udholde alle slags forfølgelser og pinsler, og som der står: ”I Tro døde alle disse uden at have opnaaet Forjaetelserne.” (Hebr. 11: 13). Hvad er da Tro? Tro er håb om noget man ikke ser,

men med Jesus kom noget nyt. Han er Ophavsmanden til Troen. Der siges i Hebr. 12: 2 at Jesus er Troens Begynder og Fuldender." Jøderne var under loven. De havde Tro, men var ikke frigjorte ved Troen. I Apg. 21: 20—21 læser vi om nogle Jøder der var kommet til tro på Jesus, men stadig var nidkaere for Loven. De var altså endnu ikke kommet til Troen, den samme Tro som Jesus ejede, denne at gøre sin Faders Vilje. Det er nemlig sådan at Tro frelser os *fra* noget, men Troen frelser os *til* noget. På samme måde er mange kommet ind i Sandheden, men Sandheden er ikke kommet ind i dem. Vi må ikke gå på kompromi. At vaere i Troen er det samme som at vaere i Kristus. Dåben og Mindemåltidet er således Dödssymboler. Paulus siger i Rom. 6: 4: "Vi bleve altsaa begravne med Kristus ved Daaben til Døden." Vi er ikke i kødet men i Ånden. Jøderne som Folk førstod det ikke. Vi kan sige, at de på en måde blev lagt på Is indtil hedningerne er gået fuldtallig ind, — så bliver det deres tur igen. De kristne må forkynde Troen og vaere Verdens lys. Det er ikke altid det store det kommer an på. En lille taelleprås kan man godt se ved, men vi skal igennem Døren, som er Kristus, ellers er vi Tyve og Røvere. Der altså forskel på at tro på Jesus og have Jesu Tro. (Rom. 5: 1—2). Der er ligeledes forskel på de lidelser Trosheltene og de kristne lider. Jesus skulle lære lydighed af det han led. (Hebr. 5: 8). Paulus siger i Kol. 1: 24: "Hvad der fattes i Kristi Traengsler, udfylder jeg i mit Kød for hans Legeme, som er Menigheden." Havde da ikke Jesus lidt nok? Jo,, Hovedet havde lidt nok, men ikke Legemet. Jesus havde sin frie Vilje. Det samme har vi, men vi må være i Troen og hjælpe hinanden og tröste og styrke de svage i Troen. En præst bebrejdede mig en gang, att jeg ikke søgte dem der var uden Tro på Jesus. Jeg svarede: "Jeg samler de fromme, men I samler de ugudelige." Vi skal gøre som Dyrene i skoven. Hvad gør de, når en fare nærmer sig udefra? De samler sig i flok med de små og svage i midten, og de store og sterke i kreds uden om. På samme måde må også vi slutte kreds om de nye og svage i Troen. Troen er som et Anker, der når ind bag Forhaenget. Lad os holde fast ved det.

Efter foredraget sang vi nr 201: "Tag Tid til at vokse. Tal ofte

med Gud." Br. Herman Larsen takkede Gud for dagen, og derefter var der mange gode Vidnesbryd. Aftenen sluttede med sangen nr 197: "Store Gud, du er god, du er alt for min Sjæl."

Onsdagen den 5 August. Formiddagsmødet kl. 11.00 begyndte med sang nr 164: "O taenk, hvilken Lovsang med jublende Toner." Efter at br. Mads Peter havde bedt om Guds velsignelse over Mødet, sang vi nr 88: "Intet mig skille, Herre fra dig."

Broder Karl Mortensen, Viborg, var Mødets taler. Han taler om Guds godhed imod ham og imod hans hustru, str Gudrun, hvorledes Gud har ledet dem ind på den rette Vej. det er dog endnu kun lidt af Guds godhed vi har fattet. Taenk hvad Gud har lovet dem der elsker ham. Vi er svage vi er skrøbelige, men Gud er staerk. (1 Kor. 10: 13). Den bedste styrke vi kan give hinanden er den styrke vi selv har-fået gennem Guds ord. I søndags, ved Dåben, hørte vi, at vi måtte vaere forberedte på prøvelser, der *vil* komme. Br. Aksel viste ved den Lejlighed hen til, at der altid står en Gud bag ved prøvelserne, og ligesom Peter, da han gik på Søen og Troen svigtede ham, så hen på Jesus og blev hjulpet. Sådan skal vi også se hen til Jesus i prøvelserne Mange taenker, hvordan skal jeg fuldende det løb jeg er begyndt på, men husk, Gud kender dem der har de små kraefter. Han ser jo ikke på det store, men den vilje enhver lægger for dagen. "Som din dag er skal din styrke vaere." Vi skal dog ikke i et Øjeblik følelse indlade os på dette løb. Vi må godt beregne omkostningerne, men det Gud ser på er, at vi ikke søger at gå frem i egen kraft. Vi er som Børn. Gud tager i den tunge Ende. I de svære tider skal vi vide, at der ikke blot er en indgang men også en udgang, og den vil Gud vise os. Jesus siger: "Frygt ikke, du lille Hjord, thi det var eders Fader velbehageligt at give eder Riget." (Luk. 12: 32). Når Gud vil give den lille Hjord riget, så er det også Gud der vil hjaelpe os at følge i Jesu fodspor. Der er ikke lagt større sten på vor Vej, end vi kan komme over dem. Det er ikke muligt at nogen kan rive noget ud af Jesu hånd. Gud har givet Jesus disse Får, og kun vi selv kan gå ud af den fold, ingen andre kan gøre os noget. (Joh. 10: 29). Den Gud der førte Jesus op fra døden er trofast. Jesus førtes op med den

De Svenske Deltagere i Stævnet paa Slusemøllen 1958. Fra venstre til højre: Erik Olsen, Mimmi Olsen, G. E. Sandblom, Hanna Sandblom, Gertrud Svenne, Berta Johannesson, Terese Lundberg, Einar Dominique og Emil Andersson. I det fjerne Kattegatt, dernæst Møllen og henved Vennerne Christensens Beboelsehus.

evige pagts blod, en kapital som han kunne give af til den han elsker. Vi har ikke magt til at gøre noget fuldkomment godt, men Gud, som gjorde dette med Jesus, vil også føre os frem, om vi er trofaste. Dem der måske ikke er nået så langt, til dem må vi sige, at vi ved ikke noget andet end at se på Jesus og have tillid til, at han vil hjælpe os frem ved sit dyrebare pagts blod. (Rom. 8: 28). Vi har grund til at være taknemmelige. Vel kan vi ikke være glade for de traængsler der kommer, men vi ved, at alle Ting virker til gode for dem der elsker ham. (Rom. 8: 28). Den Gud der har givet alle løfter, er også den der står bag os. Mon ikke det bedrøver Herren, at vi ikke kender tillstrækkelig til vor egen svaghed, så vi fra dybet af vort hjerte kan komme frem med vore begaeringer og derved langt mere fatte Guds hjælp og kærlighed og blive maettet? (Joh. 6: 35). Det er dog forunderligt at erfare hvordan det er gået i opfyldelse, at dem der er i hans fold aldrig skal sulte og tørste. Jesus har en nøgle, som passer til vor forstand. Vi må ned på knæ og bede Jesus lukke vore

Øjne op, så vi kan begribe skrifterne. Taler vi med en som ikke har fået sin forstands Øjne åbnet, da kan han heller intet fatte. Jesus har ligeledes dødsrigets nøgler, og vil også til sin tid vide at bruge disse nøgler. (Aab. 1: 18). Men der er endnu en nøgle, som vi selv må bruge. Det er den nøgle, der åbner vort Hjertes dør for Jesus, for at han kan komme ind og holde Nadver med os. (Aab. 3: 20). Kaldet har lydt i snart to tusinde år, Kaldet til at blive et af Jesu Får, men husk at Jesus går foran "Fårene", og de hører hans røst. Jesus vil komme tilbage og tage disse "Får" til sig. Vi ved hvor glade vi er om Foråret. Vi er fyldt med forventning. Endnu er sommaren ikke kommet, men vi ved den er nær. Således skal også vi, når vi ser Tegnene, vide at Guds Rige er nær. (Luk. 21: 28—32). Det er en stor Glæde for dem der lever nu og ser Tegnene at vide, at han er nær for døren.

Derefter sang vi nr 59: "Her, mens alt er stille, bier jeg paa dig."

Broder Herman Larsen får nu for en kort stund ordet og taler om det Kirkesamfund han først hørte til, og hvordan han siden fandt br. Russells Bibelnøgler. Blandt de få brødre, siger br. Herman, jeg fra da af kom iblandt, følte jeg Guds Ånds naervaerelse. Vi var kun få. Da Jesus efter sin Opstandelse åbenbarade sig, var det heller ikke for Verden, men for sine brødre. (Joh. 20: 17). Når vi læser Apg. 9: 1—5, forstår vi hvor nær Jesus er knyttet til sine brødre. Han siger her, idet han åbenbarer sig for Saul: "Hvorfor forfølger du mig?" Og da Saul spørger "Hvem er du, Herre?", så svarer Jesus: "Jeg er Jesus, som du forfølger." Nu kunne Saul ikke forfølge Jesu person, da han jo havde taget sæde ved sin Faders højre hand i himmelen. (Hebr. 1:3). Men han kunne forfølge Jesu brødre og det var det samme, som at forfølge Jesus. Nu ved vi hvorledes Saul (som senere blev en Paulus) blev en virkelig ydmyg Jesu apostel, og vi må vaere glade for Paulus. Han har givet os meget i sine breve. Ja, hvor meget har vi ikke at glæde os over, som der står i Hebr. 2: 11: "Thi baade den, som helligör, og de, som helliges, ere alle af een, hvorfor han ikke skammer sig ved at kalde dem Brødre." Dette er meget stort, og vi behöver ikke at tabe modet, for ved det at Jesus har lidt, og selv er blevet fristet, kan han komme dem til hjælp der lider og fristes. Hvis

du er i Kristi skole, så handler Gud med dig, og så kan du glæde dig. (Hebr. 4: 14—16). Så lad os da forstå, at Jesus er og har været deroppe hos sin Fader hele Tidsalderen igennem og varetager derfra sine brødres interesser, og har således været med dem alle dage indtil Verdens ende.

Broder Herman Larsen sluttede med bøn og tak, derefter var det middagspause til kl. 15.00.

Eftermiddagens møde — kl. 15.00 — blev holdt af broder Aksel og der indledtes med sang nr 127: "Lær mig at kende dine Veje og gaa dem trøstigt Skridt for Skridt."

Broder Aksel taler ud fra Fil. 3: 14. Denne tekst skrev Paulus to år før sin død. Han jagede stadigt efter det høje kald, og var det nødvendigt for Paulus den gang, hvor meget mere så ikke for os i dag. Paulus var et særligt udvalgt redskab. Han var utforfaerdet og kæmpede endog med vilddyr. Paulus og de andre apostles løb førte til et lykkeligt resultat, det ser vi i Aab. 21: 14, hvor der tales om Stadens Mur, der "havde tolv Grundstene og paa dem Lammets tolv Apostles Navne." Paulus blev med årene mere og mere ydmyg, men vidste før han døde, at han "havde stridt den gode Strid, fuldkommet Løbet og bevaret Troen, og nu kunne vente på Retfaerdighedens Krans." (2 Tim. 4: 7—8). Hvorfor vi nu ser på Paulus og ikke på Jesus, det er fordi at Paulus ligesom vi, er en av Jesu disciple. Han var et menneske ligesom vi. (Apg. 14: 15). Han følte sig ikke andre overlegen, anså sig selv som den største synder, i det han havde forfulgt Guds Menighed. Paulus gik aldrig traet, hvor meget han end måtte udstå, og ved at gå ind under den samme nåde som Paulus, kan også vi nå frem, men ikke i egen kraft. (Rom. 5: 1—2). Bare vi kunne lære at bede Jesus hjaelpe at baere vore byrder, det er det han så gerne vil, men vi er tilbøjelige til selv at ville, og så går det ofte galt. Vi ved at de kristne er for intet at regne i Verdens Øjne, ja som der står i 1 Kor. 4: 10: "Vi er Daarer for Kristi Skyld." Lad os huske hvorledes Pauli begyndelse var. Jesus sagde om ham: "Thi jeg vil vise ham, hvor meget han bør lide for mit Navns Skyld." (Apg. 9:16). I stedet for at opgive, så glædede han sig og tabte ikke modet, og

Gud gav ham kraft. Han var bundet af Ånden og ikke af noget system eller sammenslutning. (2 Kr. 11: 20). Og altid glædede han sig trods alle traengsler. Vi har måske endnu ikke så stor en Traengsel, men er vi trofaste, vil de komme. Vi skal søge at være levende Breve over for Verden. (2 Kor. 3: 3). Vi kan godt stå med pæne ord, men det kan ikke gøre det. Lad os aldrig give nogen en kold skulder, men altid vise hjælpsomhed. Paulus gik fra sted til sted, blev han ikke taget vel imod, gik han videre til en anden by. Vi skal heller ikke opgive og om også vi syntes vi har begået meget forkert, så skal vi ikke stå stille og se tilbage efter det. Gud har jo dækket over det. Vi skal ile fremad, og ligesom Paulus søge at undertvinge vor gamle natur og stræbe efter at følge mønsteret, Kristus. Lad os være varsomme med at vise hen til noget system, men til Kristus. Ikke noget af det vi opnår må være nok for os. Vi skal stadig fremad og fremad og altid se på Kristus. Det kan være vanskeligt for os at se om vi vokser, men eet kan vi vide, om vi har Jesus med os. Lad os ikke se for meget på vore brødre, eller mene at han eller hun skulle være anderledes. Den der anstraenger sig for at trække splinten ud af sin naestes Øje, ser ikke bjælken i sit get. Husk at med den Dom Du dømmes andre, skal Du selv dømmes. Vi skal langt heller se på den høje belønning der er lovet os, om vi er trofaste. Vi har engang givet Gud vort Hjerte, og jeg personligt har ikke følt det som et offer, men givet det med Glæde. Vi har jo intet taget med ind i Verden. Alt hvad vi har, det har vi af Nåde. Paulus siger i 1 Kor. 15: 10: "Men af Guds Naade er jeg det jeg er." Hans Tro greb fast om Guds løfter, således må også vi ile frem, og det hjælper os ikke om vi er trofaste i halvtreds år og så svigter, så hjælper de halvtreds år vi var tro os intet. Gud tvinger ingen. Mennesket er skabt i hans billede og med en fri vilje. Den må vi bruge og løbe som Paulus løb, og ikke tabe målet af syne. Den samme Nåde som blev Paulus til del, vil også blive os til del. Nu vil jeg ikke håbe at I mener vi skal efterligne Pauli person, men derimod se på den Vilje og trofasthed han lagde for dagen. Det samme burde vi gøre, men ikke i egen kraft. Vort Hjerte bør være helt for Jesus, og vi skal vise hinanden et mildt og hjælpsomt

Sind. Då Jesus den sidste aften vaskede sine disciples födder, viste han derved sine efterfølgere hvorledes de skulle vaere tjenere og ikke herrer over deres brödre.

Efter broder Aksels foredrag sang vi nr 105: "Jeg vil ile, aldrig hvile, før jeg naar mit Hjem."

Som sidste del af eftermiddagens program talte broder Einar Dominique. Han erindrede først om vor kaere lamme str Kristine Pedersen og hennes Mage, br. Marius, de der også havde kommet til Staevnet. Br. Einar sang to solosanger, "Säg det for Jesus" og "Han giver og giver". Derefter talte han om Emnet— "*Forskellige maade at tjene Herren*". "Mit Hjerte er så fyldt", siger han, at jeg naeppe kan tale. Nu er det den sidste dag på det sidste Konvent her på Slusemøllen. Jeg vil begynde, som man ellers slutter, med at takke str Dina og br. Aksel og alle der, ved deres hjælpsomhed, har bidraget på den ene eller anden måde med en eller anden tjeneste med servering, madlavning o. s. v. Dette er en tjeneste de har udført for Vennerne og for Jesus selv. Når vi ser på beretningen om Maria og Martha, så lad os ikke tro at Jesus mener det var unødvendigt med det timelige arbejde, Martha udförte, men det åndelige som Maria foretrak, var det bedste af disse Ting. Det må ikke forsømmes for det andet. I et Hjem baerer hustruen det største arbejde. Derfor bør en Mand hjaelpe sin kone og ikke bare ligge på divanen. Der er mange måder at tjene Herren på. Lad mig pege på 8 sådanne.

- 1) Tjene som vise Bygmester (1 Kor. 3: 10)
Bygge på den sikre Grundvold, Jesus. (1 Kor. 3: 11)
Bygge med det aedle materiale. (1 Kor. 3: 12).
- 2) Tjene som Lysspreder. (Matt. 5: 14—16 og Joh. 8: 12).
- 3) Tjene som Korsbaerer. (Matt. 10: 37—38, 16: 24—27; Luk. 9: 23 & 14: 27).
- 4) Tjene som Trøstere. (2 Kor. 4: 16—18; Apg. 14: 23 & Kor. 1: 3—4).

- 5) Tjene som Forvalter og Husholder over Guds Hemmeligheder. (1 Kor. 4: 1 og 5).
- 6) Tjene som Såningsmaend. (Gal. 6: 7—10).
- 7) Tjene som Stridsmaend. (Efes. 6: 10—18 og 1 Tim. 6: 12).
- 8) Tjene som Vandringsmaend. (Salme 84: 6—9).

Sedan br. Einar talt lidt om ethvert af disse ulike måder til at tjene Herren sluttede han sin inspirerede og alvorlige Tale således: "Vi er alle Vandringsmaend. Den nu citerade Salme 84: 6—7 taler om det gamle Israels vandring til Højtiden i Jerusalem. Der fandts da ikke som nu så gode kommunikationer som biler banetog o. s. v. Man måtte gå og vandre. Det var traettende og det tog lang Tid. Man vandrede hele Familjer den lange Vej. Den gik iblandt højt op på Bjergene, iblandt dybt ned i Dalene. Vi laeser i det syvende vers: "Naar de gaar gennem Bakadalen, også kaldet "Taaredalen", gør de den til Kildevang." I den svenska Bibel står det, "Gör de den rig på kilder." Bakadalen var en vandløs Dal. Meget kan et menneske undvaere men dog ikke Vand. Disse vandringsmaend måtte grave, og grave dybt for at finde vand. Og under det at de søgte efter Vand for at de ikke måtte gi tabt uden nå målet til sidst, så gravede de efter Vand. Jeg vil tage dette som et billede på os, vi alle som er på vandring op til Højtiden i det Himmelske Jerusalem. Vor vej går ofte gennem en vandlös dal. Nok fører den iblandt op på høje Bjaerge, hvorfra vi kan skue hvor skøn dog vor Guds Verden er, men der möder vi også mange hårde storme og mange hindringer, som vil hindre os at nå vort Himmelske mål. Men så samles vi med hinanden til Møder och Staevner og da synger vi af hele vort Hjerter: "Det er saa godt at samles og i forenet Kor at sende op vor Lovsang til Himlens Konge stor." Og så helligt har det vaeret vid alle de Staevner som er holdt her på Slusemöllen. Her har vi mödt Venner og er blevet opmuntrede og opbyggede på vor helligeste Tro. Her har Guds kaerlighed og den Hellige Ånds rigdom flydt over os alle. Slusemöllen et helligt Sted. Ja, vi kunne med Jakob sige af hele vort Hjerter: "Visselig, her er

Guds Hus, her er Himmelenes Port." (1 Mos. 28: 17). Slusemøllen er de Hellige Minders Sted. Vor mange dejlige Minder har vi ikke. For min personlige del har jeg uforglemmelig sådanne. Jeg kan aldrig glemme og jeg vil ikke glemme det lille vaerelse i str Dinas och Br. Axels Hus. Det var år 1952 mit første besök ved Staevnet i Slusemøllen, da Guds Hellige Aand talte til mig på en vidunderlig måde. Det var da jeg inviede mig på ny til at tjene ham. Siden den Tid har jeg besøgt alle de Staevner her på Møllen, i allt 8 Staevner. Og nu er det den sidste gang. Det er da ikke så underligt at Hjertet banker hurtigere og varmere end normalt. Og så hylder Tidligregnen den i Velsignelser. Ja, hvem kan vel male eller tolke alle de velsignelser som Herren har givet os under hele vor livsvandring. Ja vi kunne synge: "Jeg kan ikke tælle dem alle, de Gaver, jeg faar af min Gud." Og så "Fra kraft til Kraft gaar de frem, de stedes for Gud paa Zion. "Vi kender mange af vore kaere Venner, som allerede har nået deres Mål. De stedes for Gud på Zion. "Skall vi mødes med hverandre, naar vor Rejse er forbi? Ja, hos Jesus skal vi mødes, med ham herske for vor Gud. Hele Slaegten skal genfødes, naar han hjemført har sin Brud." (Daggrysang nr 183). Da, kaere Venner er Rejsen sluttet. Vi er da alle hjemme, Hjemme, for at aldrig skilles mer.

Efter broder Einars tale sang vi nr. 39: "Fader vor, som er i Himmelen". Derefter sluttede broder Aksel mødet med tak til Herren.

Onsdagens aftenmøde, det sidste møde, ved det sidste Staevne på Slusemøllen, blev et bevaeget vidnesbyrdsmøde, der vekslede mellem sang, Bøn og korte vidnesbyrd fra enhver, der havde noget på Hjertet. Mange tog ordet og takkede varmt for al den gaestfrihed og broderkaerlighed de år efter år havde mödt på Slusemøllen. Br. Aksel bad dem dog lade takken gå højere op til Gud, der virker alt i alle. Til sidst greb vi hverandres haender och sang vor gamle, kaere Godnat-sang: "I Kvældens tavse Vedmodsstund, før Øjet lukker sig i Blund, jeg synger til min Harpes Klang for Venner kaer en Godnat-sang. — Saa Venner kaer et langt Godnat. Til Himlens Gud vort Haab er sat. Snart lander vi i Fredens Havn. Godnat, Godnat i Jesu navn."

Resebrev och Tack

Min sista Danmarksresa blev mycket omfattande och rik på andliga erfarenheter. Förutom Stevnet i Slusemøllen, som refererats utförligt i början på detta nr av Dagningen, hade jag glädjen att stanna över i Köpenhamn flera dagar och bodde då hos min vän br. Herman Larsen, Hyldbærvej 13. Vi hade tillfälle till djupt berikande andliga samtal över Sanningen och den gemensamma uppgiften, som vi båda har vid utgivningen av Daggry resp. Dagningen. Jag tror att vi också lärde att känna varandra på ett bättre sätt än tidigare och uppriktiga försök gjordes, för att hjälpa varandra att lösa många problem som möter oss i vårt arbete för Herren och Bröderna.

På inbjudan av vännerna br. och str Ziegler fick jag även tillfälle att göra ett besök hos dem i Søborg. Jag hade även då glädjen att sammanträffa med br. Rolff, som jag icke tidigare hade träffat, men hört mycket talas om. Vi hade ju tidigare utväxlat brev med varandra och jag hade uttalat min uppskattning av hans verksamhet, som bestod i att utsända brev till många vänner både när och fjärran, med många uppmuntrande och från Bibeln hämtade Gudsord. Jag förnam att vi båda två, både han och jag, voro besjälade av uppriktig önskan av att tjäna samme Herre och Mästare, även om vi arbetade på olika fält i vår Herres vingård. Jag stannade i detta gästfria hem i Søborg under två dagar.

Vi var mellem 60—65 Venner samlet ved dette Staevne, og mon ikke vi alle kunne sige med br. Aksel, at dette Staevne ikke blot var det sidste, men ogsaa det bedste.

Næste dag, torsdag den 6 August skiltes vennerne og rejste enhver til sit efter at endnu en gang blive forplejede i mødeteltet. "Gud os lede til vi mødes igen" var den sidste Sang.

R. P.

Söndagen den 9 aug. gavs tillfälle för mig att under en rad samtal berätta om mina erfarenheter inte blott från mina många resor, utan även flera bevis på Börens kraft och på Bönhörelse, som jag personligen fått uppleva alltsedan jag år 1917 avgjorde mig för att följa Kristus. I gemensam bön tackade vi Gud för hans trofasthet och både om hans fortsatta nåd och välsignelse, "till dess att vi allesammans komma fram till enheten i tron och kunskapen om Guds Son, till manlig mognad, och så bliva fullvuxna, intill Kristi fullhet." (Efes. 4: 13).

Måndagen den 10 aug. hade vännerna anordnat ett möte i Söborg kl. 18. Men det var också en annan anledning till gemenskap med vännerna denna dag, ty det var br. och str Zieglers 46-årsbröllopsdag. Jag fick tillfälle att i ett kort tal giva den några goda ord på vägen med utgångspunkt från Ps. 84: 6—8. Påminde om att en kristens vandring ofta går genom en vattenlös dal som ibland kallas för Bakadalen, ibland för Tåredalen. Psalmisten har hämtat bilden från det gamla Israels vandring upp till högtiden i Jerusalem. Även vi, som vilja följa Kristus, äro på väg upp mot det himmelska Jerusalem. På denna vandring slå vi läger för att rasta och vederkvicka oss och varandra. Vi gräver källor, eller som det står i den svenska Bibeln, "De göra den rik på källor". En sådan berikande och hugsvalande källa är hemmet, maken och makan, barnen och syskonen etc. Goda och gudfruktiga hem är den största glädjen och skänker den största välsignelsen, som vi människor kunna uppleva av jordiska välsignelser. Och så passeras högtidsdagarna, de olika årsdagarna. Till slut kommer den viktigaste, då vi får flytta från vårt jordiska till vårt himmelska hem, eller som psalmisten uttrycker det i vers 8: "De gå från kraft till kraft, så träda de fram inför Gud på Sion". Då äro vi framme, då när vi nått målet för vår vandring. "Inför Gud på Sion". Vare detta vårt mål.

Sedan vännerna samlats höll jag ett föredrag över ämnet: "När Jesus kommer". Men dessförinnan sjöngs flera sånger och ett innerligt bönemöte förekom. Föredraget, som jag hade skrivit på svensk-danskt språk, upptogs på "band" av br. J. Ziegler från Khs Lyngby.

Det var en bra apparat och återgivningen, som företogs efter föredragets slut, var mycket god. I föredraget påvisades hur viktigt ifrågasvarande ämne är. För de första kristna var längtan efter Kristi tillkommelse intensiv. Denna längtan gav dem kraft att uthärda den tidens svåra prov och lidanden. När Jesus talade till sina lärjungar om sin tillkommelse så talade han om katastrofer, som skulle föregå denna. Detta förstår vi av bl. a. Matt. 24:de kapitel. I Vers 21 talar han om att "det skall bliva en stor vedermöda, vars like icke har förekommit allt ifrån världens begynnelse intill nu, ej helier någonsin skall komma". Här upprepar Jesus vad profeten Daniel förutsagt i Dan. 12: 1. Men Jesus talar i vers 22 om att denna vedermödans tid skulle förkortas för "de utvaldas skull". De utvalda, vilka äro de? Jesu lärjungar, hans församling, vars namn äro skrivna i himmelen. De få vara med i vedermödans prövningar och denna stora världsöd kommer att bliva så stor, "att intet kött skulle bliva frälst", om vedermödans tid icke bleve förkortad. Det finns många som tror att Kristi församling skall förskonas från att vara med i den stora vedermödan. Jag tror dock att denna uppfattning är obiblisk. I Upp. 3: 10 säger Jesus genom aposteln Johannes: "Eftersom du har tagit vara på mitt bud om ståndaktighet skall ock jag taga vara på dig och frälsa dig ut ur den prövningens stund, som skall komma över hela världen", etc. Vi skall frälsas ut ur vedermödan, men för att kunna komma ur någonting förutsättes givetvis att man dessförinnan har varit inne i någonting. Detta är en mycket allvarlig sak, och vi må därför fråga oss alla, "äro vi beredda på att gå in i den stora vedermödan? Den kanske snart är över oss. Äro vi redo? Det kommer kanske att bliva så svårt att det ser så gott som hopplöst ut, men just då kommer Jesus för att frälsa oss utur prövningen. Guds folk kommer då att vederfaras full rättvisa. Detta talar aposteln Paulus om i sitt brev till församlingen i Tessalonika i 2 Tess. 1: 5—10. Och i 1 Tess. 4: 13—17 talar han om det tillvägagångssätt, som Herren skall begagna sig av, när denna den allra största händelse i mänsklighetens historia skall inträffa. I denna sak vet jag ju att det råder de mest olika uppfattningar. Jag har blott talat om vilken uppfattning som

aposteln Paulus hade i detta ämne. Min egen privata uppfattning betyder häremot ingenting alls. — Ja detta var en del av de många tankar som berördes i mitt föredrag.

Bröderna Ziegler och Rolff tackade mig för mitt besök. Jag sjöng några sånger, av vilka sången "Han giver och giver" togs upp på band. Även br. Rolff sjöng en solosång, som han själv ackomp. på cittra. Med bagaget fullt med många kära hälsningar till vännerna i Sverige och minnesord, hämtat från Fil. 1: 6, sade jag farväl till vännerna i Søby. Dessförinnan hade vi dock bildat syskonkedja, varvid vi sjöngo sången: "Gud dig lede tills vi ses igen" samt "Pris Gud — al Naadens Giver stor." Efter mötet bjöd br. och str Ziegler samtliga deltagarna på en god kärleksmåltid.

Så avslutades alltså min sista Danmarksresa och härmed slutar också mitt sista resebrev.

Broder Einar.

TACK.

Ett hjärtligt Tack vill jag härmed framföra till de duktiga medhjälpare, som varit mig behjälplig att forma detta vidlyftiga referat från det sista stævnet i Slusemöllen. Till str Dina för den intressanta historiken över Slusemöllen. Till str Rigmor Poulsen, Odense, för de detaljerade anteckningarna som hon gjort dag för dag under hela stævnet. Till br. Herman Larsen för det bistånd han givit mig vid korrigeringen i språkligt avseende.

Må nu Herren Gud välsigna det hela och alla dem som kommer att läsa om det sista Stævnet på Slusemöllen år 1959.

Red.

Resebrev

(Forts. av "Resebrev" i Dagningens aug.-nr. sid. 28—32.)

Vi lämna här korta sammandrag av det som de olika talarna yttrade vid konventet i Tammerfors den 4—5 juli 1959.

Konventets förste talare var nestorn i församlingen i Tammerfors, broder Otto Järvinen, som i sitt hälsningstal bl. a. sade:

Med utgångspunkt från Jes. 55: 1—2 betonades vikten av att vi släcka vår törst i den källa, som har det vatten som kan tillfredsställa våra törstande själar. Denna profetia berör saker och ting som voro att vänta först långt i framtiden. Då Daniel ville veta närmare om detta, fick han det beskedet att "ingen ogudaktig skall förstå det, men de förståndiga skola förstå det . . . i ändens tid." (Se Dan. 12': 8—10.) I Joh. fjärde kapitel berättas det om Jesu samtal med den samaritiska kvinnan vid Jakobs brunn. Hon hade kommit från staden Sykar för att hämta vatten. Jesus erbjöd henne livets vatten enligt Jesajas profetia. Kvinnan visste ingenting om livets vatten. Hon yttrade dock: "Jag vet att Messias skall komma, han som ock kallas Kristus." Jesus svarade: "Den du nu nämnde är jag, som talar med dig." Av allt som Jesus sade framgick tydligt att han ville trösta även Samariterna, som då voro föraktade av judarna. Samariterna blevo verkligen tröstadade av Jesus, det förstå vi av "att de bådo honom stanna kvar hos dem." (Joh. 4: 40).

Kära vänner. Vi har ofta som en liten skara samlat oss omkring Jakobs brunn, för att trösta och vederkvicka varandra med livets vatten och därigenom uppmuntra varandra under vandringen på den smala vägen. Så har vi också nu samlats i detta syfte och vi vet att vår Herre är alltid redo att giva oss livets vatten. Må vi likt den Samaritiska kvinnan vid Jakobs brunn, låta vår hemmagjorda kruka stå och uppmärksamt lyssna till vad Mästaren har att säga oss, under

de nu förestående högtidsdagarna här i Tampere. Hör Jesu uppmaning: "Den som törstar, han komme, ja, den som vill, han tage livets vatten för intet." (Upp. 22: 17). Amen.

Br.' Lenni Liiro från Helsingfors sade bl. a.:

"För snart 50 år sedan började det här i Finland att predikas en ny lära, varom man ingenting hade hört tidigare. Det förkunnades att det var Guds avsikt att under Evangelieåldern utkalla från mänskligheten en liten skara, som benämndes för Jesu Brud eller församlingen. Deras antal är 144.000 och dessa upphöjer Gud till härlighet och odödlighet, till att vara Kristi medarvingar. Det sades att evangelieåldern skulle sluta med striden vid Harmageddon, varvid det gamla samhällssystemet skulle tillintetgöras. Efter den stridens slut skulle enligt Jesu löfte i Joh. 5: 28 hela människosläktet uppväckas från döden och återställas till livet, samt prövas under den domsdag, som varar i Tusen år, då Kristus skall regera. Denna lära kastade om våra religiösa begrepp helt och hållet, men vi har aldrig tvivlat på att detta inte skulle vara Bibelns verkliga lära. Det som jag särskilt här skulle vilja trycka på är det kända bibelstället i Rom. 12: 12: "Varen glada i hoppet, tåliga i bedrövelsen, uthålliga i bönen. Alla människor strävar efter något mål, som de hoppas att uppnå. Somliga uppnår det, andra misslyckas och bliva besvikna. Hoppet, som Gud har givit oss, bedrager oss aldrig. Detta hopp är "det eviga livet, "Kristus i eder, vårt härlighets hopp." (Kol. 1: 27). Till detta hör även "människans återställelse". Vårt hopp måste prövas i lidande och bedrövelser. Dessa bedrövelser äro de samma som människor har i allmänhet. (1 Kor. 10: 13). *Uthålliga i bönen.* För att kunna uthärda i svårigheterna har Gud givit oss förmånen av att kunna bedja. Bönen är det medel varmed vi kunna uttrycka våra djupaste önskingar, vare sig vi därvid använda ord eller ej. Denna förmån kunna vi begagna när som helst och "Anden kommer vår svaghet till hjälp." (Rom. 8: 26—28). Gud misstager sig aldrig. Han känner våra behov och han leder oss rätt. Och när vi en gång till sist har uppnått vårt mål, skall vi lova och prisa honom i all evighet. "*Toivo vaan,*"

Broder Salo Nurminen från Helsingfors

läste trenne bibelställen som handlade om att finna Jesus.

- 1) Luk. 2: 41—49 handlade om hur Jesu föräldrar sökte efter Jesus, som då var blott 12 år gammal. De funno honom i Templet, där han var fördjupad i samtal med de skriftlärdade, som han hörde på och frågade.
- 2) Matt. 4: 18—20 handlade om hur Jesus fann de båda bröderna Andreas och Simon Petrus och han sade till dem: "Följen mig."
- 3) Joh. 1: 45—51 handlar om hur Natanael fann Jesus.

Broder Nurminen fortsatte med att säga: "Jag känner och tror, att vi alla har kommit hit för att söka Kristus, för att få del i honom. De bibelversar som jag läst, bevisar att man även på Jesu tid sökte efter att finna honom. Jesus kommer inte ensam, han har sina änglagrupper med sig. Jag har blivit så rörd av Russells framställningar om att Gudsriket redan är här, och jag har velat söka detta och det som kommer från detsamma. Vi har redan fått så många välsignelser att det är svårt att minnas dem alla. En av de största är "FRIHETEN". Frihetslängtan har alltid varit förhärskande bland oss. Judarna har under flera sekel varit utan frihet, men nu har de återfått sitt land och sin frihet. Det är inte längre fråga om vad de skall göra, utan nu är det fråga om vad Gud kommer att göra för och med dem. Det kan inte bli fråga om något avbrytande i Guds planer. Han kommer att taga bort stenhjärtat hos sitt gamla förbundsfolk och giva det ett hjärta av kött. Detta är ett bevis på att Kristus är närvarande nu. Utvecklingen både på det materiella och det andliga området har gått framåt med stora steg. Tänk på bostadsförhållandena förr och nu. Där det hemma i Helsingfors förr fanns mycket dåliga bostäder, finns det nu fina och komfortabla hus. Överallt bygger man nya vägar. Tidningarna berättar om den ena nyheten efter den andra, som är ägnad åt att lätta människornas bördor och höja deras levnadsstandard. Men hur många är det väl som tänker på att allt detta är Jesu verk? Han håller på att göra allting nytt. Han behöver hjälp av sina tusentals heliga. Vi har det härliga hoppet att så småningom bli formade till hans lik-

het. Världens folk har blivit samlade framför tronen och det står strid mellan människorna, som står i domen. Man förändrar sig för att kunna bli vaerd riket. Vi måste äga denna lust att söka riket och tacka och prisa Herren för allt gott han har berett åt oss. Psalmisten uppmanar "skogens träd" att jubla inför Herren, ty han kommer för att döma jordens krets med rättfärdighet och folken med sin trofasthet." (Ps. 96: 12—13). Jag hoppas att få bli va ett sådant träd, som Gud och Jesus här gör, som br. Russel framställt bättre kronologiskt än någon annan. Må Herren Gud välsigna oss till att bättre förstå Guds plan och de tecken som föregår Hans rikets tillkommelse. Ty Hans rike kommer och alla folk skola tacka Honom." —

Broder Ahonen från Åbo

framförde innerliga hälsningar från alla vännerna i Åbo. De voro nu alla gamla och skröpliga till hälsan. Han berättade särskilt om en broder i Åbo, vars synförmåga blivit betydligt nedsatt. Därefter läste br. Ahonen Hebr. 6: 10—11: "Ty Gud är icke orättvis, så att han förgäter vad I haven verkat, och vilken kärlek I bevisaden mot hans namn, då I tjänanden de heliga, såsom I ännu gören, etc." Allt detta känna vi väl till, vi alla som har vår tidning "Tervehdys" till vår ledsagare. Vi har fiender omkring oss, världens furste, hans ande i våra medmänniskor, ja, även i hemmen. Därför behöver vi tröst av dem, som tänker på samma sätt. Kristus uppmanar oss att tjäna varandra. Gud har lovat att löna dem som söka honom, och Kristus säger i Matt. 10: 42, att "den som giver en av dessa ringa allenast en bågare friskt vatten att dricka, därför att det är en lärjunge — sannerligen säger jag eder: Han skall ingalunda gå miste om sin lön." I Mark. 9: 41 läser vi om samma sak. När vi tänker på människornas liv, så väntar de vila och lön, men många använder inte tiden på det rätta sättet, utan kommer till arbetet lika trötta som när de lämnade detsamma. Så blir människorna överansträngda. Alla ha vi väl längtat efter vila, men har inte fått den, kanske inte förrän vi blivit gamla, uppnått pensionsåldern och då, säger somliga, är det lagom tid för att dö. Men när vi får den himmelska välsignelsen i form av

Gudsriket, då kommer vi att arbeta sjungande. Ty då har vi fått kunskap om en vila som har ett ännu större värde. Vi läser därom i Hebr. 4: 9—11: "Alltså står en sabbatsvila ännu åter för Guds folk. ty den som har kommit in i hans vila, han har funnit vila från sina verk, likasom Gud från sina. Så låtom oss nu med all flit sträva efter att få komma in i den vilan, för att ingen må, såsom de, falla och bliva ett varnande exempel på ohörsamhet." Israels folk var olydigt emot Gud och fick inte se löfteslandet. Ja, inte ens Moses fick komma därin. Jag vill lämna er det hoppets stråle, att vi alla få en gång vila i Guds lugn och ro, han som vederkvicker och välsignar alla de som arbetar och äro betungade. (Matt. 11: 28—30).

Broder Tapiaro från Taavetti

yttrade bl. a.: "Vi har här hört om många stora och goda ting, som vi må gömma djupt i våra hjärtan för att bättre begrunda dem, när vi kommit till våra hem. När Gud skapade människorna och satte dem till att leva fritt i ett härligt paradys, så var det blott ett enda träd, som de inte fick lov att äta av. Vi läsa därom i 1 Mos. 2: 16—17: "Och Herren Gud bjöd mannen och sade: "Av alla andra träd i lustgården må du fritt äta, men av kunskapens träd på gott och ont skall du icke äta, ty när du äter därav, skall du döden dö." Men det fanns en annan röst som sade något annat. Det var "ormen" eller "satan". Vi läser därom i 1 Mos. 3: 4: "Då sade ormen till kvinnan: "Ingalunda skolen I dö" etc. Eva trodde vad "ormen" eller "satan" sade och åt av den förbjudna frukten. Vi vet ju av både historien och erfarenheten vilka hemska följder denna lögn hade på hela mänskligheten. Och satan fortsätter att på olika sätt och med olika medel förkunna denna lögnen ännu. Genom förkunnelsen från predikostolar i våra kyrkor höra vi dessa lögner. Man talar om Guds stora kärlek till människorna, men samtidigt välsignar man krigsvapnen, sedan man hetsat det ena folket emot det andra. De talar om ett evigt pinohelvet, men glömmer att tala om att Jesus har återlöst hela mänskosläktet med sitt dyrbara blod och att han i sinom tid även skall återställa detsamma till fullkomlighet och harmoni med Guds

vilja. Låt oss glädjas över att vi kommit att förstå Sanningen, som kan göra oss fria. Må Gud ge oss sin nåd och kraft till att hålla oss till tron på att Jesus dött för oss. Gud välsigne och hjälpe oss alla, att vi må hålla ut ända till sluset.”

Broder Gunnar Nyholm från Hälsingfors,

som under hela konventet tjänat som tolk från svenska till finska och vice versa, yttrade bl. a. följande:

Jag har ju redan talat så mycket att det kunde räcka med det som blivit sagt. Men jag har fått så många tankar här. Om Gud har öppnat våra ögon, så har vi fått något av Gud och detta växer inom oss och blir starkare. Vi säger, att vi känner Guds hemligheter. Detta säger vi lätt, men tänker kanske inte på dess djup. Vi äro så små, det känner jag ofta, men ändå fortsätter hos mig detta Herrens verk alltmör. Det är ett väldigt, enormt arbete, som Gud gör hos och i oss. Det är inte vi som gör det. Många tro att det är de själva som gör det, men då går de vilse. Om vi tänker djupare vad det är fråga om, det Jesus framhåller i Joh. 8: 30—36, betydelsen av att förbli i hans ord. Jag kom att tänka på det genom Dagningsens första omslagssida. Där står att läsa Jesu-orden i Joh. 8: 32: ”Om I förbliven i mitt ord, så skolen I förstå sanningen och sanningen skall göra eder fria.” Denna sanning är just vår sanning. ”Om Sonen gör eder fria, så bliven I verkligen fria.” (Joh. 8: 36). Här har vi Jesu egen ståndpunkt, som var så sträng, att människorna blevo arga och förföljde honom. Det finns sådana som vill omvända världen, men det finns ingen sanning i dessa, som vill omvända andra. En kanadensisk författare berättar om en man, som ville omvända Indianer till Kristus. Indianen tillfrågades hur det kändes. Indianen svarade: ”Hårdare, hårdare.” Indianerna har blivit misstänksamma. Varför? Kriget. Kristna människor för krig mot varandra. Men säger författaren, ”detta var inte det enda skälet, det var också den obibliska tolkningen av de bibliska sanningarna.” Hedningarna hittar inte sanningen, ty det finns ingen sanning i dem som säger sig vilja omvända hedningarna.” Han fortsätter: ”Det är inte de kristnas uppgift i denna evangelie tidsålder att om-

vända hela världen.” — Sanningen gör oss fria. Den ger oss förmåga att skilja det riktiga från det som är oriktigt. Många säga att man talar för mycket om Sanningen, men det räcker inte med att bara tala om Jesus. Vi måste söka att förstå hela Guds Frälsningsplan. Författaren fortsätter: ”Det finns åsikter bland vännerna, om Kristi återkomst, som skiljer sig från varandra. Vi måste söka att förstå hela Guds stora plan, för att kunna uppnå ett resultat som Gud kan godkänna.” — Vi har nu kommit till tidernas slut. Vi vill inte räkna år. Nya tider komma och på dessa nya tider har människorna alltid väntat. Lärjungarna på Jesu tid kände på samma sätt. De frågade Jesus om vilka tecken som skulle känneteckna hans återkomst och närvaro. Människorna har förstått sina lidanden och att det finns ljus och hopp genom de sista tidernas tecken. Den fina tekniska världen har gjort stora framsteg, men den har dock inte gjort människorna lyckligare. Deras värld kommer att förgås, om inte Herren själv griper in. Jesus grät över Jerusalem och uttalade sin dom över det syndiga släktet. På samma sätt skildrar Bibeln denna världens slut, den värld som är byggd av människor och som står under satans välde. Men Herren säger: ”Se, jag gör allting nytt.” (Upp. 21: 5). Detta är Sanningen. Mången tänker, att detta är alltför stora ord, men jag tror inte det. Sanningen gör oss fria från synd. Den höjer oss till gudomlig nivå, och hjälper oss att förstå allt på ett rätt sätt. Jag har inte själv hittat på det här, men jag är övertygad om att det är sant. Vi är inte fullkomliga. Vi kan inte förstå allt. Vi bör alla vaka och håller oss noga till Kristus och hans Sanning. Vi måste noga tänka över, om vår verksamhet är i överensstämmelse med Guds ord och om vi äga Guds Ande. Hela världen synes vara som en gungfly. Guds sanning är en stor gåva till oss. Jag påminnes därom för varje gång som jag ser på Dagningens första omslagssida. (Joh. 8: 32).

Broder K. J. Aaltonen

från Björneborg, (som nyligen fyllt 80 år, men är begåvad med stora både andliga och lekamliga krafter), var konventets sista talare. Av de slutord, som han yttrade, anföra vi följande:

”Här har vi hört Gudsriket diskuteras från olika sidor, men vi vet ju också att religionsfrågorna äro de mest brännande och svårlosta av alla bland människorna. Det gäller för oss att finna en fast ståndpunkt, annars äro vi som träden, som vinden kan böja hit och dit. När Gud upprättar sitt rike så krossar han de andra, ”såsom lerkärl”. (Ps. 2: 9). Har Ni hört vilket väsen som världarna håller, när de krossas och går sönder? Vi har sett det. I vårt grannland, i Sovjet såg vi det. Herren säger: ”Jag sänder mot Kristendomen dess värste fiender”. (Hes. 7: 24—27). Vad hände i Tibet? Det tog inte lång tid och det är just dessa himlar som brakar sönder. Vi borde mer och mer tänka på vad som händer omkring oss och på den frälsning, som Herren utlovat åt oss och hela världen. I Jes. 49: 6 läsa vi Herrens ord sålunda:

”Det är för litet för dig, då du är min tjänare, att allenast upprätta Jakobs stammar och föra tillbaka de bevarade av Israel. Jag vill göra dig till ett ljus för hednafolken, att min frälsning må sträcka sig till jordens ända.” Detta är ett glädjebud. Det tar sin tid, det sker icke i ett nu, men tänk på huru mycket underbart som hänt under de senare 100 åren. Man frågar kanske, varför kunde ej dessa underbara uppfinningar kommit under tidigare sekler och årtusenden? Det var icke Guds rätta tid då. Tänk vad kunskapen har förökats. För några hundra år sedan var det inte många som visste var Kina låg. Nu vet varje skolbarn detta. Och ändå befinner vi oss kanske bara i början av den kunskap, som Herren vill meddela åt oss. Guds ord har många förmaningar till oss att hålla fast vid vår bekännelse. I Hebr. 2: 1 läser vi: ”Därför böra vi så mycket mer akta på det som vi hava hört, så att vi icke gå förlorade. Och i Hebr. 3: 1 står det: ”Därför, I helige bröder, I som haven blivit delaktiga av en himmelsk kallelse, skolen I akta på vår bekännelses apostel och överstepräst, Jesus, huru han var trogen” etc. De som uppnått den höga nivån, bliva Jesu arbetskamrater i uppbyggandet av Guds rike. Ett hjärtligt tack till Tampere-vännerna, som av kärlek gjort det möjligt för oss att samlas till inbördes uppbyggelse och uppmuntran. Vi vet inte om vi på detta sätt kunna samlas mer på denna sidan av förlåten, huru vi hoppas det. Må vi dock minnas vad aposteln Johannes skrivit i 1 Joh. 2: 28:

"Ja, kära barn, förbliven nu i honom, så att vi, när han en gång uppenbaras, kunna frimodigt träda fram och icke med skam nödgas gå bort ifrån honom vid hans tillkommelse."

Amen.

— — —

På sidan 32 i Dagningens Augusti-nummer 1959 skrev jag bl. a. "Referatet från konventet i Tammerfors har blivit ofullständigt på grund av att jag icke haft tillgång till anteckningarna angående de flesta talarnas föredrag." Sedan jag emellertid erhållit dessa anteckningar har denna brist kunnat avhjälpas genom ovanstående referat, som jag försökt sammanföra.

När jag nu sitter hemma vid min skrivmaskin och knackar ned dessa rader, kan jag inte underlåta att tänka på vilka underliga vägar Herren förde mina steg till Finland och huru han varit med och välsignat både mig och vännerna där. Det sätt på vilket broder Wäinö Berghäll och jag kommo i kontakt med varandra var i sig själv en mycket underbar historia, som jag av utrymmesskäl inte kan relatera här. Nu står vi kanske båda två vid slutet av vårt arbete, färdiga att snart gå över gränsen till det Kanans land som vi läst så mycket om och bedit så ofta för och till vilket vår längtan ivrigt stått.

"Hem till det rätta löftets land
vi vandra framåt hand i hand.
Vi sagt farväl till jordens grus
och Jesus är vårt liv, vårt ljus.
Ja, hand i hand
vi hemåt gå till löftets land.

(Sången nr 45 i Sv. Morgonsånger o. nr 144 i finska Aamulauluja.)

Till sist vill jag tacka, först Herren Gud och sedan alla mina kära finska vänner, som bevisat mig sin stora kärlek på olika sätt, under mina besök i Finland de senaste fyra åren.

Rapport från mötet den 23 augusti 1959 i Bromma

Mötet hade samlat ett oväntat stort antal deltagare som uppmärksamt lyssnade till allt det som förehades under detsamma.

Sedan några sånger sjungits under syster Helena Erikssons och broder Nils Bergs ledning, utsågs br. Manne Johansson till ordförande.

Han yttrade några väl valda minnesord över de nyligen bortgångna systrarna Ebba Lundborg och Hildur Nordsjö. Därefter höll br. Anders Karlén föredrag över ämnet: "Jesu Återkomst". Detta föredrag återfinnes å sidan nr 44 i detta nr av Dagningen.

Därefter följde ett föredrag av br. Nils Berg om "Stora pyramiden vid Gise." Br. Berg gav en översikt över pyramidstudiet och dess betydelse för förståelsen av Guds plan. Han betonade därvid bl. a. vilket stöd Stora pyramidens vittnesbörd utgjort för sanningens vänner under de senaste decennierna. Med detta stöd har man aldrig behövt tvivla på att Br. Russells tolkningar av Skriften är riktiga. Man har heller aldrig behövt tvivla på att br. Russells kronologi är riktig. Den grund som sanningens vänner byggt sitt "troshus" på har kort sagt visat sig fast. Kursen har kunnat hållas rak under åren.

Efter föredraget följde diskussion bl. a. om Dagningens verksamhet. Allmänna uppfattningen var den, att Dagningen på ett för varje år allt klarare och bättre sätt förkunnar Guds ord. Men ingenting bland människor är så bra att det inte kan bli bättre. Det övervägdes

"Gud oss lede tills vi möts igen.
Och när striden kring oss larmar.
Trygg vi vilar i hans armar.
Gud oss lede tills vi möts igen.

(Sången nr 31 i Sv. Morgonsånger o. nr 15 i finska Aamulauluja.)

Broder Einar.

Jesu återkomst

(Föredrag hållet i Bromma den 23 augusti 1959.)

INLEDNING.

Efter det att Jesus dött, skall han komma åter, säger Bibeln. Detta förutsätter, att han uppstått från de döda. När han återkommer, skall han enligt profetiorna upprätta ett rättfärdigt rike på jorden. De, som då mottager honom som Messias och lyder honom, skall därefter icke mer bli sjuka och inte dö. Och de döda skall uppväckas till liv

---

sålunda, — sedan brev från broder Dominique citerats — om icke programförklaringen på omslagets första sida "Förkunnare av Kristi närvaro" lämpligen borde bytas ut mot en, för den i Guds ord mindre kunnige, mer lättförståelig text.

Det på goda och djupa tankar berikade mötet avslutades med några tacksamhetens ord av ordföranden, br. Manne Johansson, varefter deltagarna åtskildes glada och uppbyggda på deras allra heligaste tro.

A. K.

Härmed är samtliga staevner, konvent och möten i Skandinavien slutrefererade. Återstår nu rapporten från Generalkonventen, som — om Gud vill — kommer att införas i Novembernumret.

Dagningen är glad över att på detta sätt kunnat förmedla de många tankarna bland sanningens vänner i Skandinavien. Må dessa kontakter bli till glädje och välsignelse åt alla vännerna var de än vistas och må de styrka dem i vissheten om, att, ehuru de på de enskilda platserna äro till antalet få, de dock tillsammans äro många som intill slutet vilja med glädje kämpa för sanningen.

Red.

igen. Med undantag för dem, som utvalts att ingå i den himmelska regeringen och dem, som satt kurs på att bli utvalda, men av en eller annan anledning icke fullföljt denna kurs, kommer de döda att uppväckas till människor på jorden igen. Alla dessa skall få ett hundra år på sig till att lära rättfärdighet och kärlek. De skall uppväckas med samma sinne och kunskap som i dödsögonblicket. De som icke bättrar sig på ett hundra år, måste efter denna provningstid dö igen och denna gång för alltid såsom oförbätterliga. — Jes. 65: 20.

JUDARNA.

Ett tecken på Jesu återkomst är judarnas återgång till Palestina och återupprättandet av den judiska staten. — Apg. 15: 14—18. Ett annat tecken är en tid av nöd på jorden, ”vars like icke har funnits allt ifrån den dag, då människor blevo till och ända till den tiden.” — Dan. 12: 1.

Jesus sade: ”Jerusalem skall bliva förtrampat av hedningarna, till dess att *hedningarnas* tider äro fullbordade.” — Luk. 21: 24. Detta uttryck ”hedningarnas tider”, är viktigt att ge akt på. När började dessa tider och när slutade de?

Vi har tidigare här i år noggrant gått igenom Bibelns kronologi fram till och med den babyloniska fångenskapens slut år 536 f. Kr. Enligt 2 Krön. 36: 19—21 skulle landet få gottgörelse för sina sabbater och *ligga öde* i sjuttio år. Man skall här särskilt observera, att landet skulle ligga öde. Sjuttio år före år 536 leder till år 606 f. Kr. Detta år, eller noggrannare angivet hösten år 607 f. Kr. förlorade judarnas siste konung Sidkia sin krona. Omkring ett hundra år tidigare hade Israels rike gått under.

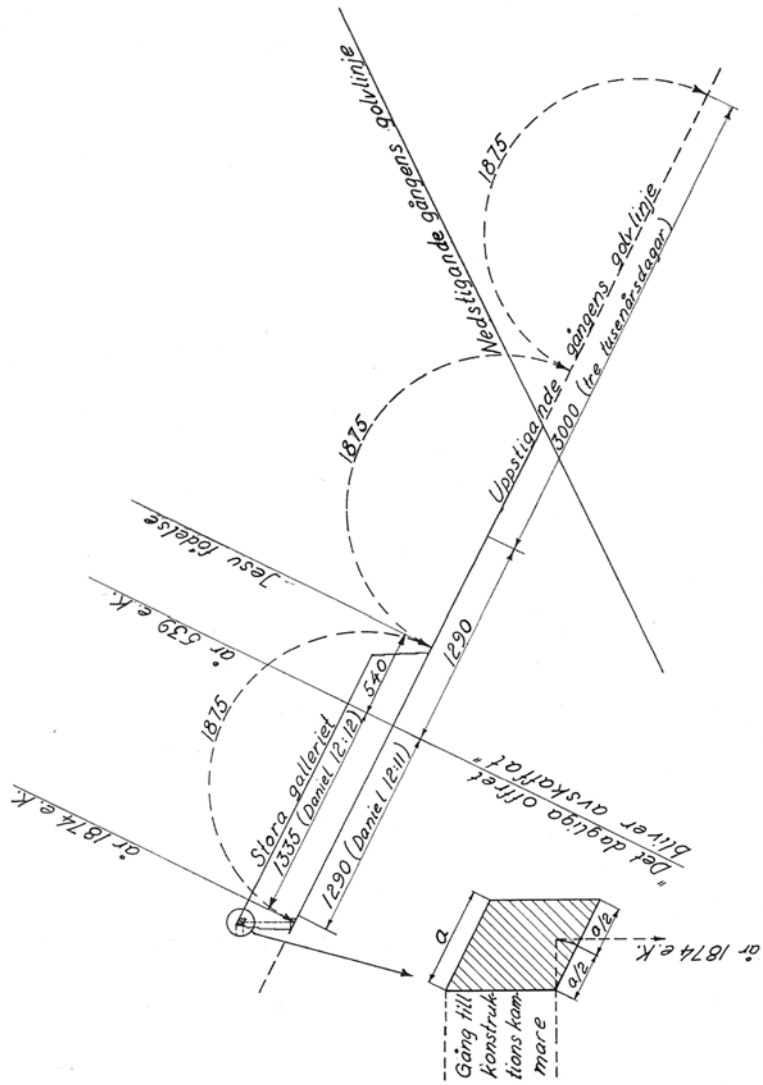
I bl. a. Hesekiel 21: 25—27 lämnas en upplysning, som talar om för oss, när hedningarnas tider började. Jag vill erinra om att Herren där genom Hesekiel säger till Sidkia: ”Och du, dödsdömde, ogudaktige furste över Israel, du vilkens dag kommer, när din missgärning har nått sin gräns, så säger Herren HERREN: Tag av dig huvudbindeln, lyft av dig kronan. Det som nu är skall icke förbli vad det är; vad lågt är skall upphöjas, och vad högt är. skall förödmjukas.

Omstörtas, omstörtas, omstörtas skall detta av mig; också detta skall vara utan bestånd, till dess han kommer, som har rätt därtill, den som jag har givit det åt." (Ordet "också" är här uppenbarligen motiverat av att Israels rike redan gått under när den nu citerade profetian uttalades.)

Enligt profetiska tidsuppgifter utlöpa hedningarnas tider 7 x 360 år eller 2520 år efter det att Sidkia störtades. 2520 år efter hösten 607 f. Kr. leder fram till hösten 1914 e. Kr., då alltså han som har rätt därtill, nämligen Jesus måste vara närvarande.

Hedningarnas tider utlöpte alltså hösten 1914 e. Kr., då första världskriget bröt ut. En av världskrigets många följder var Balfour-deklarationen 1917, som lovade Palestina till ett hem åt judarna. Det stora flertalet judar i försörjningsringen var dock den tiden litet benägna att så lyssna till profetiorna att de återvände till det land, som Gud lovat dem. Så kom andra världskriget, 1939—1945; detta ledde ju som vi alla vet till att återvandringen i hög grad påskyndades och precis 33 1/2 år efter hösten 1914 e. Kr. nämligen våren 1948 återupprättades judiska staten. I detta sammanhang vill jag erinra om Jer. 16: 16: "Se, jag skall sända bud efter många fiskare, säger Herren, och de skola fiska upp dem; och sedan skall jag sända bud efter många jägare, och de skola jaga dem ned från alla berg och alla höjder och ut ur stenklyftorna." Dessa ord avser Israels barn dvt judarna. Höjder och berg är styrelser av olika slag och stenklyftor torde väl närmast avse penninginstitut och banker, från vilka man kan styra och förvalta jordiska resurser och egendomar utan att själv behöva komma i kontakt med det arbetande folket i genem.

Jag vill här även erinra om Apostlagärningarna 15: 14—18. Jakob säger där: "Simeon har förtälat, huru Gud först så skickade, att han bland hedningarna fick ett folk, som kunde kallas efter hans namn. Därmed stämmer ock överens vad profeterna hava talat; ty så är skrivet: 'Därefter skall jag komma tillbaka och åter bygga upp Davids förfallna hyddor; ja, dess ruiner skall jag bygga upp och så upprätta den igen'."

Samband mellan Daniels tidsuppgifter och mått
 i Stora pyramidens gångsystem.

Vad judarna beträffar går uppenbarligen utvecklingen helt i linje med det profetiska ordet såväl ifråga om tid som rum. Israels återupprättande utgör därför *ett* kraftigt belägg för att Jesus återkommit och nu är närvarande, ehuru osynlig.

STORA PYRAMIDEN.

Jag skall nu övergå till att tala om ett annat belägg för Jesu närvaro, nämligen *Stora pyramidens vittnesbörd*.

Profeten Daniel nämner i kap. 12: 11, 12 två tidsperioder, den ena 1290 dagar och den andra 1335 dagar. Vad som skulle ske vid slutet av de 1290 dagarna, står icke angivet. Om de 1335 dagarna säger Daniel: "Säll är den som förbidar och hinner fram till ett tusen tre hundra trettiofem dagar." Större sällhet kan ingen erfara än medvetandet om Jesu återkomst. Båda tidsperioderna har samma utgångspunkt — Dan. 12: 11: "Och från den tid, då det dagliga offret bliver avskaffat och förödelesens styggelse uppställd, skola ett tusen två hundra nittio dagar förgå."

I ordförklaringen i min svenska Bibel anges, att uttrycket "förödelesens styggelse" i sin hebreiska form trognast återgives med "*styggelse som kommer åstad förödelse*". Vi vet, att den styggelse, som här utan tvekan avses och som åstadkommit mycken förvillelse och mycket ont är det katolska mässoffret; det är det längst gående påståendet om sin befogenhet som framförts av katolska kyrkan. Den katolska kyrkan fick verklig makt och myndighet — låta vara om än i blygsam skala till att börja med — från och med år 539 e. Kr. eller 540 e. Kr. sann tid. 1335 dagar — dvs år — härefter eller år. 1875, sann tid och 1874 enligt vår tidräkning, kom alltså Jesus åter. Låt oss nu se vad pyramiden har att säga härom.

På närstående ritning redovisas ett av de sätt, på vilka den punkt i Uppstigande gången i Stora pyramiden, som motsvarar år 1874 erhållits. Tidpunkten för Jesu återkomst markeras i detta fall av den gång från konstruktionskammrarna ovan Konungens kammare, som mynnar i Stora galleriets södra övre del.

På ritningen redovisas också ett samband mellan å ena sidan Daniels 1290 och 1335 dagar (år) och å andra sidan tidpunkterna för Jesu födelse och återkomst. Utgångspunkt är härvid år 539 e. Kr., då det beständiga offret åsidosattes och den styggelse, som åstadkommit förödelse uppsattes. Även den punkt, som motsvarar 539 e. Kr. har erhållits genom konstruktioner av i stort sett samma slag om här tillämpats. Dessa har emellertid icke medtagits här, emedan bilden då skulle förlora i överskådlighet.

[Det märkliga är att genom konstruktioner av det slag, som återfinnes på bilden, och liknande, har samband kunnat påvisas med de flesta viktigare tidsuppgifter och tidsperioder, som anges i Bibeln.]

Vi vet att enligt de bästa kronologiska beräkningar, som utförts på grundval av uppgifter i Bibeln och (efter år 536 f. Kr.) världshistorien, utlöpte 6000 år från Adams skapelse år 1872 e. Kr. och 6000 år från Adams fall 1874 e. Kr., allt enligt vår tidräkning. 1874-punkten är därför fastställd på flera olika, av varandra oberoende sätt, vilket innebär att den måste anses fastställd med betydande tillförlitlighet. Den kan icke rubbas utan att harmonien i Bibelns tidsuppgifter rubbas.

SÄTTET FÖR ÅTERKOMSTEN.

Vilka händelser skulle då inträffa i samband med Jesu återkomst? Grundtexten till Bibeln har tre ord, som ger klarhet härom, nämligen *parousia* = närvaro, *epifaneia* = framlysande, klart skinande och *apokalypsis* = uppenbarande; detta sistnämnda ord avser uppenbarande genom yttre tecken på närvaron.

En noggrann undersökning av Bibelns upplysningar om Jesu återkomst visar, att denna skall ske på ett för alla människor osynligt sätt. Först efter sin återkomst skall Jesus tillkännage sin närvaro först för sin sanna församling, därefter för de i Palestina återförsamlade judarna och slutligen för alla övriga människor.

Församlingen skulle upplysas om närvaron av en särskilt utvald tjänare — Matt. 24: 45—47 och av Stora pyramidens vittnesbörd — Jes. 19: 19, 20. Under perioden 1874—1914 utgav C. T. Russell

litteratur, som påvisade, att Jesu osynliga närvaro börjat och mot slutet av denna tid utkom "Stora pyramidens gångar" i två delar, av bröderna professor John Edgar och Morton Edgär; bröderna Edgars böcker bekräftar Russells framställning intill hösten 1914 e. Kr. Harmonien och logiken i dessa verk visar, vem som var den utvalde tjäna-
naren.

Efter 1914 e. Kr. har Stora pyramiden ytterligare uppmätts och studerats; genom symbolik och mått vittnar den allt kraftigare om att Jesus återkommit för att upprätta ett Guds rike på jorden. Det jag gått igenom tidigare här i dag utgör exempel på ett av de sätt, på vilka Stora pyramiden vittnar om Guds plan beträffande människorna.

Professor John Edgar dog 1910, Russell 1916 och Morton Edgar 1950. Efter Russells död har Stora pyramidens vittnesbörd blivit så gott som helt och hållet åsidosatt av så gott som alla de gamla sanningens vänner. Likväl talar pyramiddiagrammen ett språk, som borde övertyga varje klok och ärlig människa om att pyramiden ännu mera efter 1914 än före, är ett "tecken" eller bevis på Jesu osynliga närvaro, se Jes. 19: 19,20.

Epifaneia betyder, att det skall bli mer och mer klart från Bibelns och Stora pyramidens vittnesbörd, att Jesu har återkommit. Och vi närmar oss hastigt tiden för *apokalypsis*, det vill säga tiden för yttre tecken eller bevis på parousian = närvaron.

Efter början av parousian skall världen enligt Mott. 24: 37—39 och Lukas 17: 26—30 fortsätta sitt liv som vanligt, äta och dricka, gifta sig och bortgifta, köpa och sälja, plantera och bygga och icke veta något om parousian, närvaron, förrän de yttre tecknen härpå blir fullt tydliga.

Det stora flertalet kristna saknar intresse för det ämne som jag berört här i dag, trots det att judarna återgår till Palestina och judiska staten är återupprättad (1948). För att väcka intresse härför behövs större krafttag än blott och bart undervisning i tal och skrift. Det måste komma en världsvid nöd för att väcka sådant intresse och sådan nöd kommer i en nära framtid.

”På jorden skall ångest komma över folken, och de skola stå rådlösa vid havets [människohavets] och vågornas [politiska, religiösa och ekonomiska motsättningar] då [övergående i krig, revolutioner och anarki], då nu människor uppgiva andan av förskräckelse och ångslan för det som skall övergå världen.” — Luk. 21: 25, 26.

”Då [när judarna återgår till Palestina] kommer en tid av nöd, vars like icke har funnits allt ifrån den dag, då människor blevo till, och ända till den tiden.” — Dan. 12: 1.

”Alla händer skola sjunka ned, och alla knän skola bliva såsom vatten. Människorna skola kläda sig i sorgedräkt, och förfäran skall övertäcka dem; alla ansikten skola höljas av skam, och alla huvuden skola bliva skalliga. Man skall kasta sitt silver ut på gatorna och akta sitt guld såsom orenlighet. Deras silver och guld skall icke kunna rädda dem på Herrens vredes dag, och de skola icke kunna mätta sig därmed eller därmed kunna fylla sin buk.” — Hes. 7: 17—19. Endast sanningen från Bibeln och Stora pyramiden och en efterlevnad av Guds lagar kan då rädda människorna.

Runt omkring oss se vi hur världens makter av i dag förbereder sig på en kraftmätning, som vi även oberoende av Bibeln förstår kommer att få katastrofala följder. Vägen mot krig, lidande och död för miljoner människor väljes icke uteslutande den dag, då första skottet skjutes; den väljes, när man beslutar upprustning och anslår medel därtill. Av utvecklingen omkring oss får vi ytterligare belägg för att Jesus kommit åter och att arbetet med att omstörta världens riken och nivellera höjderna inom dem, pågår.

A. K.

Guds rike är nära

Under åren 1874—1914-16 publicerade Ch. T. Russell, USA, skrifttolkningar, som i många avseenden skiljde sig från andra sådana. Han lärde bl. a. att Gud i närvarande tid håller på att *bland människor* uttaga en världsregering, som nästa tidsålder skall styra över alla jordens folk. Dessa utvalda dö som andra människor men erhålla i uppståndelsen, efter Jesu återkomst, himmelskt liv. Alla andra människor skola av Jesus uppväckas från döden under tusenårsåldern. Alla skola uppväckas med samma karaktär och kunskaper, som de hade vid dödsögonblicket. Därefter få de tillfälle att utvecklas i god riktning och växa upp till fullkomlighet under gynnsamma förhållanden. Likaväl som det under den onda tidsåldern lönat sig att gå fram med vassa armbågar, kommer det då, ja, i än högre grad att löna sig att sträva efter att lära sig "summan av lagen. — Älska Gud över allting och Din nästa som dig själv". De som under den nuvarande tidsåldern övat sig i rättfärdighet kommer snabbt att lära sig denna kärlekslag och uppnå evigt liv. De oförbätterliga skola utrotas bland folken genom en andra död, från vilken de aldrig komma att uppväckas, dock först efter en nådatid av hundra år för envar, hur ogudaktig han än må vara. Efter tusenårsåldern skall ingen död vara mer. De som genomgått slutprovet med godkännande få sedan leva i all evighet under fullkomliga förhållanden. Under tusenårsåldern kunna de ogudaktiga vara orättfärdiga i hjärtat, men ej i handling, ty de komma ej att få skada de rättsinniga. En klass av människor komma till slutet av tusenårsåldern iakttaga en yttre lydnad utan helhjärtad sinnesändring, men dessa kunna ej bestå i slutprovet utan förlora då, dock först då, livet för evigt.

Den explosiva utveckling på vår jord som kännetecknat vårt år-

hundrade har lämnat vägen öppen för nya samhällsformer. Vi ha bevittnat samhällsomstörtningar och nya vägar ha prövats för att nå ett rättfärdigt samhällsskick. För den vaksamme är detta skarpa tecken, men skarpare tecken skola ges. Människorna skola få pröva alla möjligheter att skapa en lycklig värld, men detta omöjliggöres genom vår ofullkomlighet och genom den inneboende själviskheten. Vid den anarki som blir resultatet kommer Jesus att avslöja sin förut osynliga närvaro och upprättar sedan ett rättfärdigt Guds rike på jorden.

Vi ser judarna komma tillbaka till sitt land. Kanske de händelser som komma att utspelas i och kring Palestinas gränser kommer att utlösa ett tredje världskrig. Detta åtföljes av revolutioner och anarki, varvid den nuvarande namnkristna civilisationen går under. Sedan Gud på ett övernaturligt sätt ingripit till judarnas hjälp, skola de förstå, att deras andlige furste, Mikael = Messias, återkommit för att regera över dem och alla jordens folk. Israel kommer därefter att snabbt växa till en mönsterstat för alla stater. Deras gamla ledare och profeterna, som voro trogna mot Gud före Jesus tid, bli nu uppväckta från döden till direkt fullkomliga människor och sättas till furstar över hela jorden. Underordnade Messias (Jesus och evangelieålderns sanna församling) skola de nu styra jorden under en tid, av tusen år, varefter Kristus överlämnar riket åt Gud, och så skall Gud bliva allt i allo. (1 Kor. 15: 24 och 28.)

Inga andra få inneha makt än sådana, som helhjärtat underordna sig Messias styrelse, vilket förutsätter, att de äga kunskap i Guds Tidsåldersplan. Studiet av denna kan redan nu påbörjas. Under tusenårsåldern och därefter i all evighet gäller följande skriftställe: "Hav din lust i Herren: då skall han giva dig vad ditt hjärta begär" (Psalms 37: 4). Detta har ej varit sanning i närvarande tid, ty under evangelieåldern har Gud icke utlovat jordiska ting eller välsignelser. För den relativt lilla skara, som hörsammat den himmelska kallelsen, betyder denna tid personlig offertjänst. (Rom. 12: 1—2).

Å. B.

Vår kära syster
HILDUR NORDSJÖ

fick från allra högsta ort order att lämna sina kära här på jorden för att i härligheten skåda Jesus sådan han är, honom som hon här i tiden hade hängivet tjänat. Hon insomnade lugnt och stilla den 15 augusti i en ålder av 69 år. Syster Nordsjö var sedan år 1919 i äktenskap förenad med tullkontrollör Bengt Nordsjö, som nu jämte barn och barnbarn samt syskon, övrig släkt och vänner står närmast sörjande

i saknaden vid hennes bortgång. Under åren 1934—1950 tjänstgjorde hon vid väg- och vattenbyggnadsstyrelsen, varifrån hon avgick vid pensionsålderns inträdande. Hennes ärliga och ödmjukt sant kristliga väsen lämnade alltid goda intryck på alla var hon än gick fram. Detta var även fallet på nämnda arbetsplats, varom ett gripande brev från verkets dåvarande personalchef, byråchefen T. Wallgren vittnar om, som denne sände vid meddelandet om hennes bortgång.

Saknaden och sorgen är inte mindre bland den grupp av Sanningens vänner, som hon i många år älskade att vara tillsammans med i livstiden. Den tro, som alltsedan början av 1930-talet fick styrka genom studiet av Bibeln och Studier i Skriften, tillfredsställde hennes sökande ande, och hon bibehöll denna tro med oförminskad kraft ända intill slutet av hennes liv. Under den långa tid av sju månader, som hon var sängliggande i svåra plågor och nästan blind, "försummade hon ej en enda dag," skriver hennes make, "att bedja mig läsa 'Manna-texten' och helst även någon psalm eller ett kapitel ur Bibeln, den bok hon älskade högst av alla."

Jordfästningen ägde rum fredagen den 21 aug. i Norra krematoriet och förrättades av komminister K. E. Svärd, som talade över ämnet "Kärlekens lov" från 1 Kor. 13:e kapitel. Efter jordfästningen läste syster, fru Gertrud Svenne, en hälsning från Dagningen. Vänner från Sanningens vänner i Göteborg och Bromma samt Danmark, hade sänt vackra minnesblomster till båren.

Många bland Sanningens vänner, bland dessa även undertecknad, bevara i våra hjärtan oförgätliga minnen från många års besök vid Konventer (Staevner) i Slusemöllan, Danmark, av vår kära syster. Hennes kärleksfulla väsen och klara förstånd blev oss alla till hjälp och stöd på vandrigen till vårt himmelska Jerusalem. Tack kära syster för all uppmuntran, råd och bistånd som Du genom Dina brev gav åt mig och Dagningen! Endast Gud kan löna rätt.

Jag vill avsluta denna minnesruna med följande gripande ord från hennes efterlämnande make, Bengt Nordsjö:

"Älskade Hildur. Vid vår sons födelse för snart 40 år sedan skrev Du några verser till honom. En av dessa lydde så:

Du vägen skall jämna för människor som lida,
för människor som kämpa, för människor som strida.
Din soliga blick skall tränga till hjärtan,
som slagits av sorgen, som dövat av smärtan." —

Den versen var som skriven om Dig själv, ty just sådan var Du under hela Din livstid och jag tackar Dig innerligt och ödmjukt för det strålande föredöme Du alltid varit i tro, hopp och kärlek.

Din make.

Bättre kan det inte sägas, när det gäller att tolka minnet av vår kära hänsövna vän, syster Hildur Nordsjö. Vi instämna helt och fullt Vi citera sången nr 91 i Morgonsånger, vars refräng lyder:

"Ja, de sova, men ej evigt, Härlig morgon kommer snart.
Då de skilda åter mötas med varann — hur underbart."

Vännen — broder Einar Dominique.

MEDDFLANDE.

ETT VARMT TACK

riktas härmed till Dagingen och Sanningens vänner i såväl Sverige som Danmark för all, mot vår hänsövna maka och moder, fru Hildur Nordsjö, Stockholm, visad kärlek och vänlighet under hennes långa sjukdom samt för blommor till hennes bår. Detta deltagande har varit oss till stor hugsvalelse i vår djupa sorg och saknad.

Stockholm i augusti 1959.

*Bengt Nordsjö
Barnen.*

*"Skingra, Gud, all tvivlens dimma.
Låt mig ljus i ljuset se.
Låt i trone mig förnimma,
att blott du kan frälsning ge,
att den väg, som Jesus banat
är den enda jag kan gå
för att liv och räddning få."*

J. Åström.